PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS, UNIU-VOS

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 514 | Del 3 al 9 de febrer de 1978 | Preu: 15 pessetes | França: 3fr

Eleccions sindicals

CC OO: 61,5%

De l'1 de gener a l'1 de febrer: elegits a Catalunya 2.666 delegats, dels quals 1.640 són del sindicat de Comissions Obreres. Exactament el 61,5 per cent. Aquesta serà la setmana decisiva.

(Pàgina 5)

Reunió del Comitè Central del PSUC

L'hora de les municipals

L'hora de les municipals, malgrat que no tenen data: són la gran batalla política del moment present, diu la declaració del Comitè Central del PSUC —reunit el darrer cap de setmana—, que reproduïm textualment:

Espanya travessa una situació difícil i complexa. Després dels avenços importants aconseguits els darrers mesos en el camí de la consolidació democràtica, que han caracteritzat l'any 1977, estem davant una perillosa tendència a la bipolarització de la vida política i a l'aplicació unilateral, i fins i tot l'incompliment, per part del Govern de la UCD, dels Pactes de la Moncloa. La situació econòmica, tot i experimentar una variació positiva en alguns aspectes, com és ara el millorament de la taxa inflacionària, no ha millorat substancialment i les conseqüències de la crisi segueixen colpejant especialment els treballadors, els homes del camp i els petits i mitjans empresaris. Les provocacions terroristes, amb propòsits o efectes desestabilitzadors, sacsegen la vida política. I el Govern fa tot el possible per retardar o mistificar el procés de conquesta o de recuperació de les autonomies.

En aquesta situació, el Comitè Central del PSUC referma la seva convicció que només la corresponsabilització de totes les forces i sectors democràtics en l'aplicació de la política de consens que s'expressa a nivell d'Estat amb els Pactes de la Moncloa permetrà afermar i eixamplar les llibertats i afrontar positivament la crisi econòmica, tasques que, juntament amb la consecució de la plena autonomia de Catalunya, constitueixen els dos grans objectius polítics immediats del PSUC.

El Comitè Central del PSUC considera que les eleccions sindicals tenen una importància excepcional i valora la tendència favorable al Sindicat de Comissions Obreres, que expressen els primers resultats de la contesa electoral, com una contribució a la consolidació de la democràcia, a la unitat del conjunt dels treballadors i en favor de la plena aplicació dels acords de la Moncloa. El PSUC continuarà donant tot el suport a Comissions Obreres.

El Comitè Central del PSUC, que fa una valoració global positiva, malgrat les limitacions que conté, del projecte de Constitució, subratlla la necessitat de convertir el debat constitucional en una gran mobilització de masses que permeti crear un estat d'opinió favorable al manteniment dels aspectes positius del projecte i suprimir-ne els negatius, fent front a l'ofensiva dels sectors reaccionaris orientada a limitar constitucionalment l'exercici de les llibertats democràtiques.

Davant les eleccions municipals, que són la gran batalla política del moment present, el Comitè Central ratifica la posició adoptada pel Comitè Executiu en el sentit de reclamar la seva celebració urgent, de considerar inacceptable el projecte de llei electoral del Govern i d'estimular la pressió ciutadana per modificar-lo, i reafirma la voluntat unitària del PSUC, especialment amb el PSC-PSOE i CDC-EDC, per tal d'elaborar alternatives de govern que permetin, als pobles i ciutats de Catalunya, fer una política al servei de la majoria de la població i aconseguir una administració local honrada i eficaç.

El Comitè Central es proposa emmarcar la campanya electoral en el context més general de la batalla per una Generalitat democràtica i per una Constitució oberta que respecti les aspiracions autonòmiques, i expressa, en aquest sentit, el suport del PSUC a la iniciativa anunciada per l'Entesa dels Catalans d'una campanya per una Catalunya democràtica i per l'Estatut d'Autonomia.

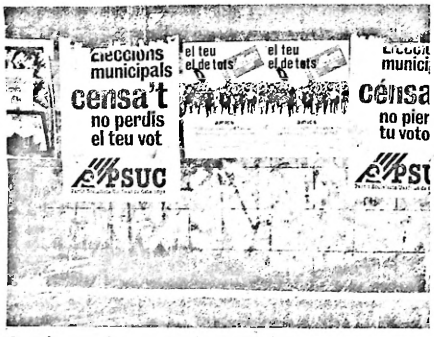

Censa't, perquè no es perdi cap vot. La campanya o la precampanya per a les eleccions municipals ha començat. (Fotos de Jordi Morera i Enric Quintana)

Saturació i degradació

Turisme: del "boom" a la crisi permanent

(Pàgs. centrals)

L'ou com balla

per GUILLÉN

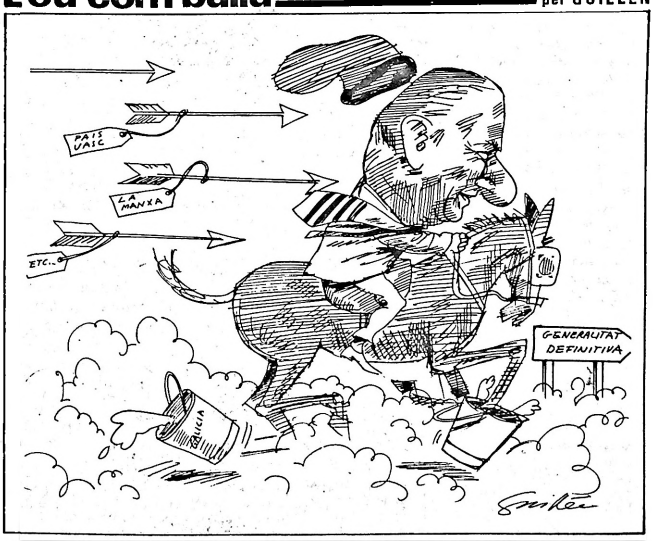

Sabadell: un pacte per sortir de la crisi

(Pàgina 10)

crònica de set dies

per RODRIGO VÀZQUEZ PRADA

O juguem tots, o estripem la baralla

MADRID, 2.- La formulació, per part de Marcelino Camacho, d'un seriós advertiment al govern, sobre les conseqüències que es derivaran de l'incompliment dels acords de la Moncloa, perfilava, per damunt d'altres qüestions, la darrera setmana política. Una setmana en la qual s'anava deixant al descobert, cada cop amb més nitidesa, una forta ofensiva de la burgesia, que si ja ha tingut les seves conseqüències buidant de contingut part dels acords de la Moncloa —naturalment, els adreçats a beneficiar la classe obrera—, ara orienta els seus passos cap a dos fronts fonamentals. D'una banda, a les eleccions municipals; d'una altra, a la Constitució.

GUILLOTINAR LA MAJORIA DEL PAÍS

Marcelino Camacho —"el vot massiu a Comissions Obreres significa una gran victòria de classe"— llençava aquest advertiment al govern en el curs de dues sessions diferents del Congrés de Diputats. A la Comissió de Treball i al ple del Congrés que rebutjaven prendre en consideració la proposta de llei comunista de codi de drets i obligacions dels treballadors.

Aquesta actitud del partit governamental s'afegia a tota una llarga sèrie de pràctiques parlamentàries que la "guillotina" del partit del govern, amb la seva companya de viatge —bescanviable com apunten alguns diputats— Aliança Popular, havia acomplert els darrers mesos contra propostes de lleis presentades pels grups parlamentaris de l'esquerra. I s'unia també a la falta d'aplicació de l'amnistia laboral, al fraccionament de la puja de les pensions i a les maniobres amb les quals el govern havia intentat retardar la celebració de les eleccions sindicals.

Ara, els ucedeistes i aliancers barraven el pas a allò que l'home del 1.001 qualificava com "constitució democràtica de les relacions de treball". I ho feien de manera que faria dir a Marcelino Camacho que"una minoria lligada al gran capital ha guillotinat no solament una proposta de llei sinó la majoria del país, els treballadors".

¿I estàvem arribant, potser, al final de la utopia? les opinions són diverses. Però tant sí com no, Marcelino Camacho ho deia obertament al Congrés: "Els comunistes podem arribar a la conclusió que el govern trenca els acords de la Moncloa. I en aquest cas haurem de treure'n les conseqüències que s'imposen..." La qual cosa, en altres paraules, venia a significar això que "o juguem tots, o trenquem la baralla".

UNA DECIDIDA OFENSIVA DE LA DRETA

No eren gratuites les paraules del dirigent de Comissions Obreres. Perquè, d'uns mesos ençà, la burgesia està llançant tota una vasta ofensiva que, reafirmada obertament per avís de navegants els darrers dies, deixava clar que no està disposada a perdre l'hegemonia en el procés encetat el 15 de juny.

Aquests darrers dies portaven a la palestra noves dades. Entre les quals, la positura del govern a RTVE negligint l'existència d'un anomenat Consell Rector, des del qual les forces parlamentàries haurien de controlar l'esmentat mitjà, i refermant les posicions dels seus homes més representatius a nivell de direcció, la qual cosa provocava una seriosa crisi al Consell Rector i una extensa protesta per part dels treballadors de RTV.

No pas per pura casualitat, aquests mateixos dies s'anunciava que UCD començaria una àmplia campanya de mítings a tot l'Estat. Ni més ni menys que a quaranta províncies. L'objectiu era conseguir una afiliació massiva i evitar no restar convertida en una simple "màquina electoral" a l'estil dels grans partits de la dreta europea. No cal dir que si el partit governamental cerca aquest objectiu ho fa, sobretot, davant la proximitat de les eleccions municipals... I a aquests comicis podria arribar amb dos bons suports: amb un partit ampliat i amb una televisió especialment adobada perquè serveixi els seus interessos. Com ho està fent ara.

LES ESMENES A LA CONSTITUCIÓ

Aquesta mateixa ofensiva es traslluïa en el contingut de les esmenes del partit governamental a l'avant-projecte de Constitució. Una colla d'esmenes que recullen tot allò més lúcid del pensament reaccionari i estan dirigides a preservar els interessos de la burgesia . I ho busca des del principi al fi. Amb esmenes que demanen, per exemple, que Esanya sigui definida com una nació "una i indivisible", que asseguri allò que la dreta anomena "llibertat d'ensenyament", que la Constitució garanteixi "un sistema d'economia social de mercat" —un suat eufemisme per no dir clarament sistema capitalista—. I, molt en la línia de tot això, amb una esmena a la totalitat del títol que es refereix a les autonomies que, malgrat que ja està prou retallat a l'avant-projecte, sembla que està causant cert nerviosisme al gran capital.

No cal dir que, en totes aquestes esmenes, el partit governamental compta amb el suport inestimable d'Aliança Popular. Un partit bescanviable amb ell que, al seu darrer congrés, decidia presentar una altra imatge més propera a la ucedeista, que representa interessos molt similars, i el president de la qual, l'ex-ministre franquista Silva Muñoz, feia aquests dies una crida al partit governamental per formar "un gran partit de la dreta democràtica..."

EL DARRER PROCÉS A LA UMD

Uns dies abans, havia tingut lloc un darrer consell de guerra contra un militar de la Unió Militar Democràtica, el capità d'enginyers Antoni Herreros, detingut a Barcelona el febrer de 1976 i que, des de feia uns dotze anys, estava en situació d'excedència.

Aquest nou consell de guerra se celebrava un mes després del desenvolupat contra el capità José Ignacio Domínguez, que havia actuat com a portaveu a l'estranger de l'esmentada organització de militars. I, com llavors, el fiscal militar utilitzava els mateixos arguments que havien servit per condemnar, en plena dictadura sense dictador —març del 76— el comandant Luís Otero i vuit militars més de la UMD. Com també al mateix capità Domínguez.

De res no servia l'informe de la defensa que, en la línia del que havia presentat el defensor del capità Domínguez, tinent coronel Barja de Quiroga, rebatia punt per punt el caràcter violent que el fiscal militar intentava donar a la UMD. Ara, novament, la defensa recordaria al consell de guerra que els objectius de la UMD estaven acomplerts o a punt de ser acomplerts pel govern actual.

Al final, el consell de guerra dictava sentència condemnatòria de quatre anys de presó, amb l'accessòria de separació de servei. Es a dir, una pena que, pel que fa als anys de presó quedava eliminada per l'amnistia, però no pel que fa a l'expulsió del capità Herreros de l'Exèrcit...

Responsabilitat del govern

Els pactes de la Moncloa van ser rebuts amb atacs frontals de la dreta oligàrquica i de l'extrema esquerra i amb l'acceptació resignada de determinats sectors polítics i sindicals. Ara no, ara gairebé tothom ha començat a moure's en el context dels Pactes i més que ningú els treballadors, que lluiten per la seva plena aplicació. I això és bo, perquè expressa fins a quin punt s'obre camí la idea de la concentració i del concens que necessita aquest país per consolidar una democràcia massa feble i sanejar una economia en crisi.

Però no tothom qui parla de consens practica una política de consens. El mateix govern no té cap pressa, més aviat al contrari, per complir els compromisos contrets: ara mateix, el partit del govern acaba de vetar a les Corts, després de fer-ho a la comissió corresponent, el Codi de Drets i Obligacions dels Treballadors presentat per la minoria comunista del Congrés i s'entesta a mantenir el seu propi projecte de llei d'acció sindical a les empreses, que l'oposició ha qualificat amb raó d'inacceptable. I aquests dies el partit del govern ha provocat una crisi al Consell Rector de TVE, un Consell que no té res a veure, quant a la seva composició, amb allò que fou acordat a la Moncloa. I podem parlar també del retall unilateral del 15 per cent d'augment, fins al juny, de les pensions. I del boicot sistemàtic de les proposicions de llei de l'esquerra parlamentària. I de la indeterminació més absoluta quant a les construccions escolars previstes a la Moncloa, i a les obres públiques. I...

La banca i les grans empreses han renunciat per ara —al menys en part— a la bel.ligerància verbal, però practiquen una política, de fet, igualment bel.ligerant: no inverteixen ni un duro —¿i qui pot invertir en aquest país?—, restringeixen l'oferta monetària... Els qui més tenen, ja se sap, volen que la crisi la paguin els de sempre: els treballadors, els homes del camp, els industrials i comerciants petits i mitjans.

Estem davant un context polític marcat per la lentitud dels avenços, esquitxats de provocacions desestabilitzadores, i per una tendència creixent al bipartidisme i a la bipolarització. I per una crisi econòmica que segueix sent greu. En aquesta situació, l'actitud del govern i de l'oligarquia és una provocació a la democràcia. Quan aquesta estigui consolidada, quan els perills d'involució —menors que fa uns mesos però encara reals— desapareguin, quan la situació econòmica deixi de ser un factor objectiu de desestabilització, una política de concentració i de consens com la que expressen els Pactes de la Moncloa deixarà també de tenir sentit. Però perquè això sigui així cal primer que els pactes s'apliquin, sense frens ni cauteles, sense interpretacions unilaterals. Aquesta és una greu responsabilitat de tots. Primer que ningú, del govern.

treball
REDACTORS
I
COL.LABORADORS
Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas, Rodrigo Vàzquez Prada. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Enric de Gràcia, Angel Lacalle, Manuel Luís, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.
Confecció: Jaume Ribé.
Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.
Director: Joan Busquet
Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14
Telèfons: 2306043 3212195
Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Carnestoltes

Mig pagana, mig cristiana, arriba, un cop més, la festa del Carnestoltes, amb la pretensió concreta d'engegar la gresca, amb sal i pebre picant.

Leònidas Plaitx, el dissident soviètic, ha titulat les seves Memòries com *El carnaval de la història*. I no va errat de melodia. Hi ha massa conciutadans que juguen a travestís, i que sempre miren de fer la gara-gara "al sol que más calienta". (Llegiu, si més no, les cròniques de *suciedad* dels temps del Porcioles, i contemplareu la fífa que fan els escolanets del Gran Corruptor, ara tan destres en els laberints de la veritable empenta democràtica.)

El joc que "el dit a l'ull" proposa per al proper cap de setmana és el vell joc de les disfresses. ¿De què es disfressarà —o de què s'hauria de disfressar— tal o qual personatge polític? Fem solament alguna proposta, provisional, com Ella, i sense haver consultat els nigròmans del PSUC, o les llegidores de la mà dels col.lectius feministes de Catalunya.

Felipe González, de Golda Meir. Johan Cruyff, de López Rodó. Carles Rexach, de J.V. Foix. Teresa Pàmies lluirà un abric de pells ucraïneses. Fraga Iribarne anirà de Primera Comunió, amb trajo de mariner, llibret de nacre i rosari. La Montserrat Roig es disfressarà de feminista. Doña Pilar Franco es vestirà d'Emmanuelle. I el Franco nét, que s'acaba de fer membre de la Copel, anirà de Príncipe Felipe.

Monseñor Yáñez, de Tarancón. I el Cardenal Tarancón de "brazo incorrupto de Santa Teresa". Lluís Valentín, de Superman. Tarradellas, d'Abril Martorell i Abril Martorell de Tarradellas. Nadiuska, d'Octavi Fullat. Quant al senyor Adolfo Suàrez, dubtarà. Primer tindrà la temptació de disfressar-se de Napoleó. Després de Joe Louis. Després de María Ostiz. O de Felipe González. Finalment, però, decidirà que només una disfressa el dignifica: i anirà vestit d'Adolfo Suàrez ("El Menino").

No tenim encara informació completa sobre les disfresses d'altres personalitats públiques. Sabem que Ramon Espasa ha adoptat disfressa de Niki Lauda, Carles Ferrer Salat de "Moreneta", Joan Triadú de Carmen Amaya, Marcelino Oreja de Mafalda...

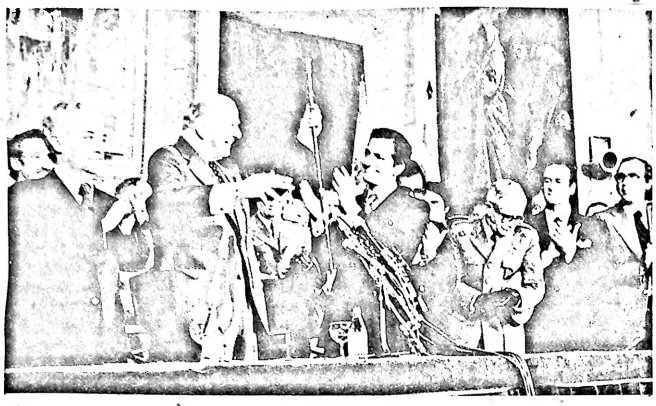

Ja ha passat de bon tros, l'hora dels aplaudiments i les cerimònies. Ara cal fer tot seguit el traspàs de competències i serveis (Foto d'arxiu)

La setmana a Catalunya

Traspàs de serveis: no llancem les campanes al vol

Les reunions de la Comissió Mixta Estat-Generalitat per estudiar el traspàs de serveis a la nostra institució, encara preautonòmica, sembla que han entrat en un camí que pot qualificar-se de positiu sense que, en afirmar això, calgui llençar les campanes al vol. Una setmana després de la constitució oficial de la Comissió, aquesta torna a reunir-se i es van constituir els diversos grups de treball: governació, política interior, economia, educació i cultura, sanitat i treball i pressupostos i funció pública.

Les declaracions del vicepresident de la Comissió, el catedràtic socialista doctor Josep Lluís Sureda, foren bastant més optimistes que en la darrera ocasió, en assenyalar que s'han superat alguns equívocs i dificultats sorgits arran del document de treball presentat pel govern. Recordem que el contenciós es produïa respecte a la relació entre la Generalitat i el poder central i al caire que havia de tenir la secretaria de la Comissió. En un principi, el govern s'inclinava per subratllar molt el paper de la Comissió —en detriment de les funcions que són pròpies del Consell Executiu de la Generalitat— i també per "polititzar", per dir-ho d'alguna manera, la secretaria, amb unes atribucions que l'haurien fet incontrolable. En aquest sentit, la reacció del Consell Executiu de la Generalitat no es féu esperar. Va explicar clarament que correspon prendre les decisions al govern provisional de Catalunya i no a una comissió que actua únicament per delegació. El propi president Tarradellas, en unes declaracions a la agència "Cifra" —al costat d'altres opinions sens dubte discutibles, almenys per nosaltres— deixava ben clar que "la comissió mixta està subjecta a la direcció del Consell", que "la Generalitat no pot rebre ordres de ningú" i que "Catalunya té dret a tenir aquesta Generalitat amb un contingut polític".

Però tot això no pot fer-nos oblidar les dificultats. Fins d'aquí dos o tres mesos no hi haurà els primers resultats concrets, no podrà començar a parlar-se de transferències. No és cap secret que hi ha recels, actituds resistents —a cops per raons polítiques, altres per la pura inèrcia de l'aparell de l'Estat— i que el "match" promet ser emocionant. En qualsevol cas, però, el poble de Catalunya no podrà assistir indiferent a les negociacions amb Madrid, sinó que caldrà que es mobilitzi en defensa de l'autonomia, inseparable de la democràcia i del canvi. Per això l'acte promogut per l'Entesa dels Catalans per divendres, dia 17 de febrer, té tot el simbolisme de la capacitat de mobilització de Catalunya per recuperar el seu autogovern, imprescindible per consolidar la democràcia.

Mentrestant, la Generalitat ha començat a rutllar amb l'estudi de mesures diverses. Al costat de qüestions anecdòtiques com el sou dels consellers o del president, hi ha l'esttudi del "Fons Català de la Seguretat Social", la possible autogestió per a l'Hospital de Sant Pau, i una intensa activitat en relació amb els problemes d'obres públiques i urbanisme a Catalunya. La Generalitat té també el seu pressupost per a 1978 —la simbòlica xifra de 200 milions de pessetes— i s'ha format la Comissió Mixta amb les Diputacions, per al traspàs de serveis. Quan el panorama sembla que comença a aclarir-se caldrà estar atent perquè res ni ningú no pugui entrebancar la marxa de Catalunya cap a la seva autonomia. Ni les provocacions, ni els intents d'importar la violència a Catalunya, però tampoc les indecisions del govern de Madrid no poden frenar una aspiració que és un dret i alhora una exigència.

CARLES FORTUNY

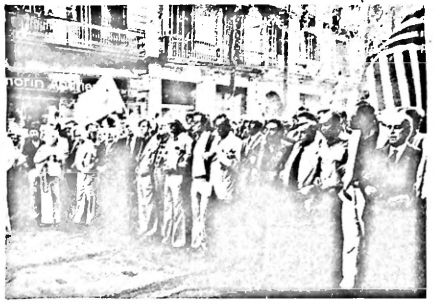

El poble de Catalunya no podrà assistir indiferent a les negociacions amb Madrid (Foto d'arxiu)

Violència, contra qui?

Papus, Scala, Viola... Violència ¿contra qui? ¿Un conserge, una sala de festes, un polític en decadència? Temor, indignació, desestabilització; aquest és el blanc.

Per alguns, la mort violenta és un bon pretext per retrobar-se de funeral en funeral. Un bon moment per acusar de traidors els membres del Govern i per llançar visques a l'Exèrcit, tot reclamant el cop d'Estat que acabi amb la democràcia, l'autèntica culpable que aquestes coses passin. El funeral del matrimoni Viola no fou una excepció. Allí estaven els nostàlgics aplaudint Coloma Gallegos i reclamant el poder per a l'Exèrcit; aquesta vegada el traidor de torn fou Martín Villa, i li van recordar que havia cantat el Cara al Sol.

La dictadura, amb el seu ús, va desgastar una expressió que condemnava "la violència del signe que fos". Avui els signes apareixen confusos. És impossible endevinar on comença un color de la violència i on acaba l'altre. Els colors es barregen amb una facilitat sospitosa. Les sigles amaguen intencions contradictòries. Només una cosa resta clara: qui són els guanyadors de la mort, què es pretén amb la seva manipulació. I els guanyadors de la mort, els derrotats de la vida política per la voluntat popular, eren allí, en aquest funeral i en tots els funerals, fent de la mort un pretext, reclamant el dret a la dictadura, a la més brutal de les violències.

Un cop més ens ha sorprès "l'eficàcia" de la policia davant del criminal atemptat que costà la vida al matrimoni Viola. I que quedi clar que ara més que mai voldríem una policia eficaç. D'antuvi, va sorprende que Martín Villa vingués de Madrid com aquell qui diu amb la solució quan, en unes primeres declaracions, es va referir al cas Bultó. Després, la policia ens "demostrava", amb pèls i senyals, qui eren els assassins. No serem pas nosaltres que farem el judici, però per les informacions que han aparegut fins ara no tot queda ben lligat; elements com la carta dels acusats desmentint la seva participació en el cas Viola, com també la manera com han estat pressumptament identificats, creen seriosos dubtes que mereixen un aclariment per part de la policia. Si més no, en aquest cas voldríem que les coses quedessin clares. Hi ha massa teranyines sobre diferents casos de violència: Papus, Correo, Bultó, i ja no parlem de certs segrestaments o altres accions del famós GRAPO. Hom té la impressió que no sempre s'arriba al fons del fons.

Els partits democràtics catalans —no podia ser d'altra manera— hem condemnat l'acte criminal i hem denunciat els "atemptats desestabilitzadors a càrrec d'elements contraris al procés democràtic que, moguts per interessos aliens a la causa que diuen defensar, no dubten a recórrer als mètodes més criminals per sembrar la confusió i la por, intentant crear, d'aquesta manera, les condicions per a una possible involució política".

Aquesta condemna conjunta de CDC, PSC, PSOE i PSUC demana al poble de Catalunya serenitat i suport a les institucions democràtiques. Perquè, al capdavall, es tracta que els provocadors no surtin amb la seva. Que els qui troben la seva raó en la sang i en la destrucció topin amb la fermesa del poble i de les institucions democràtiques.

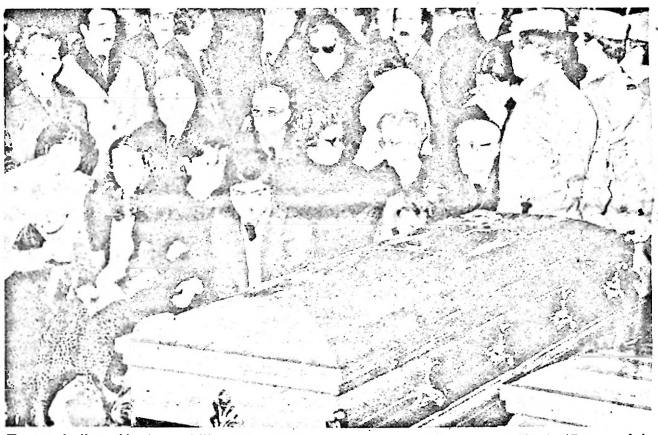

Temor, indignació, desestabilització: aquest és el veritable blanc de la violència (Foto arxiu)

filar prim — per RAFAEL RIBÓ

Una, dues, tres... llistes?

Aquests darrers dies sembla que un dels principals conflictes entre les forces polítiques democràtiques catalanes sigui el de la determinació del nombre de llistes sobre les competències autonòmiques que ha de contemplar la futura Constitució de l'Estat espanyol.

Hom pot argumentar, a favor de l'existència d'una sola llista, el gran marge de possibilitats que es deixaria obert perquè cada nacionalitat o regió es fes el seu Estatut a la seva mida, delimitant la Constitució només els poders expressament reservats al govern central. Es constitucionalitzaria així una certa concepció federalitzant, que permetria en el futur, amb el progressiu canvi de la correlació de forces, l'eixamplament de les competències autonòmiques. Els aspectes més febles d'aquesta opció són precisament la prolongació d'això que hem dit: una correlació desfavorable per a les autonomies duria a retallades sensibles dels Estatuts. A més, el fet de no precisar en la Constitució les competències, obliga a una negociació amb el poder central que li facilita més possibilitats d'arbitrària interpretació de quines són les facultats a concedir.

Tres llistes, diuen els defensors d'aquesta segona posició, serveixen per obviar a aquella dificultat, ja que la Constitució defineix exactament les competències autonòmiques i ningú, ni cap govern central, no les pot disputar. D'aquesta manera es protegirien constitucionalment les facultats autonòmiques al mateix temps que es tractarien a nivell d'igualtat absoluta totes les aspiracions a l'autogovern. Ara bé, potser aquest darrer argument, la garantia constitucional per la igualtat absoluta, mostra la feblesa d'una i altra posició en tant que se situïn només que sobre el pla jurídic. La diversitat política innegable entre les nacionalitats i regions de l'Estat espanyol potser quedaria excessivament encotillada en tres rígides llistes, per exemple.

L'aspecte més important és el polític. La qüestió fonamental és: ¿autonomies polítiques sí o no? La resposta, que pot semblar senzilla, no és gens planera si tenim en compte que patim tots encara les conseqüències de més de dos segles i mig de ferotge centralisme, reforçat en aquests darrers quaranta anys de dictadura. Hem de tenir en compte que hi ha alguns que no voldrien cap tipus d'autonomia (ni d'una, ni de tres llistes) i que aquests són els mateixos que no voldrien cap tipus de democràcia, i que pretenen aigualir-ho tot amb eternes preautonomies administratives i amb pseudo-democràcies.

Per tot això, a les raons jurídiques hem d'afegir-hi les polítiques: el divers grau de maduresa política de les nacionalitats i regions junt amb la comuna aspiració a l'autogovern, la unitat de tots els demòcrates per millorar la Constitució i per eixemplar les autonomies, la unitat de totes les forces democràtiques catalanes per dur a terme una actuació conjunta en defensa dels drets del poble de Catalunya. Avui com avui, els objectius fonamentals són: una Constitució oberta i una Generalitat democràtica. No s'hi val començar a barallar-se per aspectes importants però secundaris (les llistes, per exemple).

La carrera cap als ajuntaments

Pactes a la vista

Les eleccions municipals constitueixen ja el centre d'atenció de molts partits polítics catalans, que estan resituant la seva política d'aliances per quan es convoquin aquestes eleccions que han de dur-nos una vella aspiració: els ajuntaments democràtics. *De tota manera, val la pena subratllar la indecisió encara a escala governamental respecte a la convocatòria de les muncipals.*

La darrera posició de la UCD sobre el tema ha estat expressada —no se sap si oficialment o únicament com a posició provisional— pel vicepresident Abril Martorell, que les ha situat a les darreries del mes de juny, després de l'aprovació, per referèndum, de la Constitució. Això no obstant, les passes que ha de fer encara el projecte constitucional —que ha rebut, com se sap, més d'un miler d'esmenes, que poden quedar reduïdes a unes tres-centes— fan difícil de preveure que el referèndum tingui efecte el maig. Ningú no dubta, però, de la urgència inexcusable de les eleccions municipals per sortir del caos administratiu i pràctic en què es troben la major part dels municipis d'Espanya. De tota manera, la UCD, més enllà del calendari oficial, té interès a convocar les municipals en el moment que millor li convingui. Després de l'aprovació de la Constitució és un moment sicològicament bo: Adolfo Suàrez i UCD serien presentats com els eixos de la reforma política, els motors del procés democràtic, oblidant, és clar, les altres forces polítiques. Es tractaria, doncs, de rendibilitzar políticament l'aprovació de la Constitució i, paral.lelament, de muntar una gran campanya publicitària per a la qual UCD està fent ja estudis econòmics, alhora que d'utilitzar la TV, cada vegada considerada més com un patrimoni del partit en el govern que no pas com un servei públic.

Però tornant al tema central, assenyalem els reajustos que s'estan produint. D'una banda, hi ha intents de ressuscitar el "Front d'Esquerres", en una fórmula que podria incloure Convergència Democràtica de Catalunya, Esquerra Republicana, Front Nacional i Unió Democràtica de Catalunya. Això almenys, reclamen militants d'aquestes formacions temorosos tant d'un possible avanç de l'esquerra (PSC-PSOE i PSUC) com de la UCD. Però el "Front d'Esquerres" sembla difícil. Convergència Democràtica té tendència a aliar-se únicament amb Esquerra Democràtica, si bé no descarta la possibilitat d'acords parcials —o d'acords programàtics de govern— amb altres forces i en funció de casos, de municipis, concrets. Un article de Jordi Pujol, secretari general de CDC, publicat a "Convergència", òrgan d'aquest partit, revela que la política d'aliances de CDC serà molt mesurada, selectiva i realista. Sens dubte, pesa sobre CDC encara l'experiència negativa del seu acord —i és un dir— amb el Partit Socialista ex-Reagrupament, ara abocat a entendre's (gosaríem dir forçosament si de debò no vol ser esborrat del mapa) amb el PSC i el PSOE. Un Front d'Esquerres sobre la base únicament d'Esquerra Republicana, Front Nacional —amb profundes divisions a causa de la qüestió de l'independentisme— i Unió Democràtica difícilment pot tenir sortida. No fóra descartable, i potser és prematur parlar-ne, un pacte vertebral al voltant de CDC-EDC però en el qual els dos partits-eix tindrien molt d'interès a deixar clares les coses i no repetir les experiències negatives del passat.

Pel que fa a la dreta, i deixant de banda Alianza Popular, l'operació de crear el nou partit de centre-dreta (parlant en propietat se n'hauria de dir de dreta) a Catalunya és més difícil que no podia semblar en un determinat moment. Es tracta d'unir la UCD amb el Centre Català, el Club "Maritain" (el sector més dretanista de la Democràcia Cristiana catalana, escindit d'UCD) i els supervivents de la "Lliga de Catalunya" de Josep Maria Figueres. En definitiva, la creació d'una Unió del Centre Democràtic amb tarja d'identitat de catalanisme i amb el suport de persones i grups que malgrat les seves discutibles posicions no han arribat a la democràcia a la darrera hora. La qüestió nacional és un dels elements de la discòrdia.

El PSC i el PSOE aprofundiran sens dubte, encara més, les seves relacions cara a les municipals, reforçats relativament amb la incorporació de fet del PSC-Reagrupament. La posició socialista, ara com ara, és la d'anar sols a les eleccions, no decantant-se en principi per cap política d'aliances al marge del camp socialista. De tota manera, cal esperar la Llei Municipal per saber les possibilitats que ofereix cara a establir pactes que, a algunes comarques, es fan imprescindibles si de debó es vol garantir la transformació democràtica dels ajuntaments. Aquesta política ha estat defensada pel PSUC, conscient que posicions "aïllacionistes" per part dels partits democràtics solament afavoririen la perpetuació dels actuals interessos instal.lats a escala municipal. També als ajuntaments —i això no és un tòpic pels qui coneguin la realitat— caldrà governar durant una llarga etapa mitjançant una política de consens per acabar amb tants i tants búnquers municipals i establir, simplement això, una actuació democràtica, honesta i transparent.

C.F.

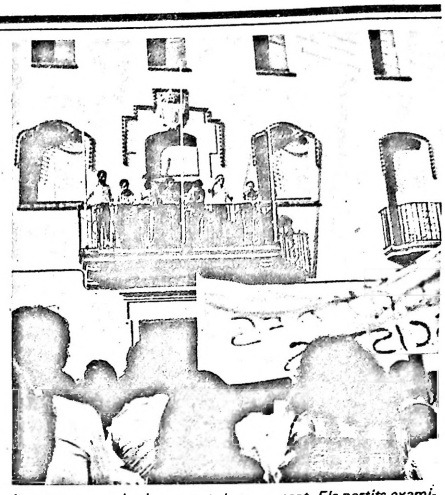

La carrera cap als ajuntaments ha començat. Els partits examinen les seves possibilitats i els veïns dels pobles i ciutats de Catalunya continuen reclamant solucions als seus problemes. (Foto d'arxiu)

La UCD prepara la seva campanya electoral: "UCD en marcha". La foto d'E. Quintana ens mostra un moment de la recent presentació a Mataró del partit del govern.

CASA I FAMILIA,
MAS I TERRA...
CATALUNYA

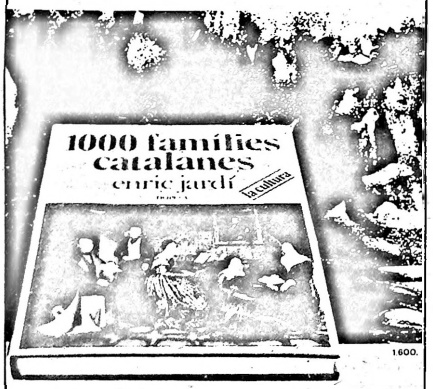

1.600.

1000 FAMÍLIES CATALANES
de Enric Jardí
En aquest volum, Enric Jardí ens fa una exposició de les famílies que configuren la personalitat cultural de Catalunya.

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

Prego m'enviin contra reembolsament un exemplar de 1000 FAMÍLIES CATALANES
Nom
Adreça
Població

Per reclamar les eleccions

Els partits criden a una "acció política"

Una declaració dels partits polítics integrants de la Comissió Nacional per a la Política Municipal a Catalunya, exigint la immediata convocatòria i celebració de les eleccions municipals i reafirmant l'exigència d'una llei municipal democràtica, fou firmada i explicada públicament pels secretaris generals o principals dirigents de cada partit, el dia 28 de gener. En aquesta ocasió, els partits signants s'adrecen també a les forces polítiques catalanes a nivell local i comarcal, perquè donin suport a aquesta declaració i desenvolupin una acció política a tot Catalunya en el mateix sentit.

Amb aquest objectiu els partits de la Comissió Nacional han fet pública una crida que reproduïm:

"Els Partits Polítics sotasignants, s'adrecen a les seves respectives **organitzacions locals i comarcals** perquè elaborin, firmin i facin pública una declaració exigint la convocatòria i celebració de les eleccions municipals **abans de tres mesos.** Tot endarreriment de la contesa electoral serà considerat pels partits sotasignants com una injustificada i irresponsable posició partidista de qui la defensi, de greus conseqüències per a la bona marxa de la naixent democràcia i autonomia.

"Els partits polítics sotasignants consideren que, des del 15 de juny fins ara, han tingut una actitud responsable de col.laboració i intervenció en la vida municipal que ha permès cobrir aquest període difícil de transició evitant perilloses situacions de caos social i de buit de poer. Però la interinitat dels ajuntaments i la seva degradació inevitable reclamen amb urgència les eleccions, i des d'ara anunciem que no volem responsabilitzar-nos de cap manera de la greu situació que es crearà a molts municipis de Catalunya si no hi ha eleccions municipals molt aviat.

"Els partits sotasignants s'adrecen **als ajuntaments** perquè el ple, o en el seu defecte els batlles i regidors, nominalment s'afegeixin a la declaració dels partits polítics de la seva localitat.

"També ens adrecem a les organitzacions empresarials, sindicals i professionals, a les entitats culturals i esportives, a les associacions de veïns, etc., perquè facin una declaració, conjunta o per separat, en la qual donin suport a la declaració dels partits polítics.

"Als pobles o ciutats on es consideri possible, considerarríem encertada la celebració d'un acte públic, en un local tancat, en el qual els partits polítics signants de la declaració exposessin la situació municipal i expliquessin la urgència de la celebració de les eleccions municipals.

"Aquesta acció política ha de realitzar-se a tot Catalunya durant la primera quinzena de febrer. Demanem, per tant, a les organitzacions locals dels partits polítics, com també als ajuntaments i entitats, que facin pública la seva posició com *més aviat possible*. Tal com s'ha fet amb la declaració de la Comissió Nacional de Partits Polítics, recomanem que la declaració que s'aprovi a cada localitat s'enviï a la presidència del Govern, als grups parlamentaris i a la presidència de la Generalitat, i també als mitjans de comunicació."

Zelerte

2 al 5 de febrer
PIANO IMPROVISACIONS, Daniel Chain
GUITARRA FLAMENCA, Matilde Rossi
11.30 nit i diumenge 8.30 vespre

9 al 12 de febrer
"LA VOSS DEL TROPICO"
11.30 nit i diumenge 8.30 vespre

16 al 19 de febrer
ENRIQUE MORENTE acompanyat per
PEPE "HABICHUELA", GUADIANA
I JUAN CARMONA. Guitarristes, "palmeros" i "bomgoseros"

23 al 26 de febrer
ALMENT-TNT
JAZZ-ROCK
11.30 nit i diumenge 9.30 vespre

PLATERIA, 65 - TEL. 319 86 41 - BARCELONA-3

Quan aquest número de TREBALL estigui al carrer les eleccions sindicals hauran assolit el seu punt culminant. Divendres, 3 de febrer, és el dia recomanat per les centrals sindicals perquè es facin les votacions al major nombre d'empreses, encara que algunes ja les han fet i moltes les faran després.

La tònica a Catalunya, pel que fa als resultats de les eleccions que s'han fet fins ara, no ha sofert variació: CCOO i UGT apareixen, amb molta diferència sobre les altres, com les dues grans opcions sindicals; i entre aquestes dues, CCOO se situa en primer lloc seguida a una distància considerable per UGT (dades del 28 de gener: 1.146 delegats de CCOO i 343 delegats d'UGT).

(1) no afiliats (Font: Comissions Obreres)	membres comités	CCOO	UGT	USO	CSUT	SU	CNT	(1)	altres
Balanç de resultats del mes de gener (fins el dia 25)	1.276	761	273	26	26	1	29	153	7
	per cent:	59'64	21'39	2'04	2'04	0'08	2'27	11'91	0'50
Balanç de resultats del mes de gener (fins el dia 28)	1.833	1.146	343	51	28	9	32	214	10
Balanç global de resultats del mes de gener (fins el dia 1 de febrer)	2.666	1.640	536	69	45	18	46	292	21
	per cent:	61'5	20'10	2'6	1'7	0'7	1'7	11'0	0'8

Sobretot, al cinturó de Barcelona

Eleccions: clar avantatge de CC OO

Malgrat el silenci del Govern, que ens vol fer creure que aquí no passa res, les eleccions sindicals estan suposant una gran mobilització dels treballadors que troba la justa dimensió a l'interior de les empreses. L'objectiu de Comissions Obreres, "que la democràcia entri a les empreses", s'està complint en part. Són moltes les empreses materialment empaperades de propaganda i de murals, mentre que les diverses opcions i programes són oferts i explicats als treballadors a partir dels més diversos mecanismes. Estem, doncs, davant d'un autèntic debat sindical de masses que té com un dels ingredients importants la correcció per part de les diferents centrals. De tot això en sortirà enfortida la consciència sindical dels treballadors i la seva capacitat d'acció.

Fins ara s'ha produït un joc de xifres sobre els resultats on no sempre ha pesat l'element partidista. És molt difícil demanar objectivitat, en uns moments que les xifres poden condicionar els resultats finals i esgrimir-se com a instruments de la pròpia campanya. També és cert que els resultats són recollits per les centrals sindicals a partir de les dades que els proporcionen els seus militants, i es dóna el cas que allà on no hi ha militants d'una central o no passen la informació, aquesta no se n'assabenta. D'altra banda, el Govern, argumentant una imparcialitat que s'acosta més a un boicot, fa ben poca cosa per millorar aquesta informació. Quan el ministeri de Treball s'ha decidit a donar xifres ho ha fet tard i malament. El senyor Jiménez de Parga sembla molt més atrafegat a donar a llum el sindicat groc "made" UCD que no a informar al país. Cal esperar que la coordinació prevista entre UGT i CCOO de cara a l'homologació dels resultats rutllarà i que, a la fi, sabrem de bona font qui és qui en el món sindical.

Pel que fa als empresaris, la norma és donar facilitats per a la realització de les eleccions. Algunes excepcions lamentables cerquen "purgar" algun dirigent obrer, generalment de CCOO, mètode bunquerià que, segons veiem, encara utilitzen certes direccions. Són també un nombre molt petit les empreses que posen pegues a les eleccions.

El nostre empresariat està disposat a assolir homologacions a nivell europeu, entre altres coses perquè no li queda més remei; fins i tot sembla que la rebequeria d'en Ferré Salat i els sus "boys" pel Pacte de la Moncloa hagi estat un malson.

Per les dades que tenim, Comissions Obreres obté els seus millors resultats a les comarques industrialitzades del cinturó de Barcelona, concretament al Baix Llobregat, Vallès Occidental i Barcelonès. Però també cal destacar els bons percentatges assolits a comarques com el Vallès Oriental i Osona, així com a Tarragona i Lleida. Pocs resultats encara del Bages i del Maresme, on CCOO tenen una real implantació, mentre que a Girona les forces estan molt anivellades amb UGT.

JOAN SANJUAN

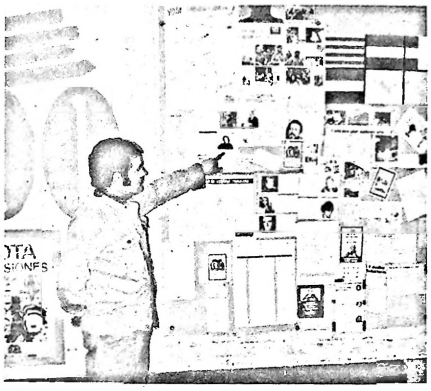

Mural de Comissions Obreres a l'ARMCO, del Vallès Oriental (Foto E. Quintana)

COMARQUES	EMPRESES	TREBALLADORS	MEMBRES COMITE EMPRESA	CC.OO	UGT	USO	CSUT	SU	CNT	INDEPEND.	ALTRES
RESULTATS ELECTORALS DEL 1 AL 28 DE GENER DE 1978 (Font Comissions Obreres)											
BARCELONA	63	11.150	436	233	93	3	15	1	9	55	9
L'HOSPITALET	36	1.726	125	103	12		1		3	6	
BAIX LLOBREGAT	62	10.512	72	263	11	3	5		10	28	
BESÒS	11	1.541	72	53	12					7	
EL MARESME	2	143	9	3						1	
VALLÈS ORIENTAL	22	3.245	126	71	38	4				12	1
VALLÈS OCCIDENTAL	74	7.326	326	207	51	26	4		5	33	
OSONA	7	935	67	30	15				5	17	
BAGES	4	124	10	6	3	1					
BERGUEDÀ	1	700	17	8	6	1				2	
TARRAGONA	25	9.611	197	109	26	15	2			46	
GIRONA	7	1.077	41	18	19					4	
LLEIDA	3	1.318	35	23	2					5	
TOTAL	307	49.511	1.833	1146	343	51	28	9	32	214	10

Eleccions sindicals

per JORDI SOLÉ-TURA

Aquesta setmana comença la fase culminant de les eleccions sindicals en algunes empreses i zones, però ara és quan s'arriba al moment decisiu.

¿Qui vencerà? Jo diria que és important que venci la classe obrera, que venci la unitat dels treballadors, que venci l'enfortiment de la seva organització, de la seva capacitat de combat i de negociació.

Precisament perquè això és el que cal aconseguir, els comunistes prestem suport als candidats de Comissions Obreres (CCOO). No perquè CCOO sigui un sindicat comunista, com pretén una certa propaganda interessada a deformar els fets, sinó perquè considerem que CCOO és el sindicat que serveix millor els objectius abans esmentats, unitat de la classe obrera, enfortiment de la seva organització, reforçament de la seva capacitat de combat i de negociació.

¿En què ens basem per afirmar això? Ens basem en l'experiència d'aquests anys. El franquisme va destruir violentament les organitzacions sindicals de la classe obrera i va voler ficar tots els treballadors en uns sindicats dirigits pels jerarques del Movimiento, per evitar que els obrers poguessin comptar amb sindicats propis, amb sindicats de classe.

Reconstruir una organització sindical de classe i crear un instrument sindical unitari que permetés als treballadors recuperar la seva capacitat de lluita verdadera fou, sota el franquisme, una feina enormement difícil, una verdadera obra de romans. Els homes i dones que encapçalaren aquella tasca de reconstrucció d'un sindicat de classe en la pròpia lluita de cada dia, a cada empresa, van patir mil persecucions, foren despatxats, perseguits, empresonats. No fa pas gaire temps encara es van demanar, per a Marcelino Camacho i els seus companys del procés 1.001, penes de fins a vint anys de presó per haver reconstruït el moviment sindical de classe.

L'eix principal d'aquesta reconstrucció d'un autèntic moviment sindical fou la creació i el progrés, a partir dels anys seixanta, del moviment de Comissions Obreres (CCOO).

Les Comissions Obreres no foren inventades per ningú des de dalt ni es varen reduir a unes simples sigles. Foren, des de la seva aparició, un moviment sindical forjat en la lluita de cada empresa i de cada ram.

Sorgiren com un moviment unitari on es trobaren treballadors comunistes, socialistes, cristians, etc. Els va unir la seva dedicació comuna a la lluita per crear un sindicat unitari de classe, contra el verticalisme franquista.

Comissions Obreres van tenir, doncs, des del començament, un triple component: en primer lloc, foren una organització sindical unitària; en segon lloc, foren instruments d'acció reivindicativa i de negociació als propis llocs de treball, lligats als problemes concrets de cada empresa i de cada ram; en tercer lloc, foren un instrument decisiu en la lluita democràtica contra el franquisme i, per conseqüent, assumiren totes les dimensions d'aquesta lluita, més enllà, fins i tot, de la pròpia acció reivindicativa a l'empresa. Per això es va poder parlar, des del començament, d'un sindicalisme de nou tipus, d'un verdader moviment socio-polític que abraçava tots els problemes que afecten els treballadors dins i fora de l'empresa i que es plantejava per ell mateix totes les grans qüestions de la lluita per una nova societat, pel socialisme.

Tot això fou decisiu per reconstruir el moviment sindical de la classe obrera i per fer pesar decisivament els treballadors en la lluita per l'enderrocament del franquisme. Per això cap demòcrata no pot considerar Comissions Obreres com una cosa aliena, com una cosa instrumentalitzada per un sol partit. La lluita per la democràcia a Espanya no hauria tingut les dimensions que ha tingut sense l'aportació decisiva de Comissions Obreres. I si els treballadors comunistes han impulsat des del primer moment el desenvolupament de Comissions Obreres i ocupen llocs de responsabilitat en la seva organització és exclusivament per això: perquè Comissions Obreres ha estat el principal instrument de lluita dels treballadors tots aquests anys i la principal forma de progrés de la seva unitat de classe.

Per la manera com s'ha esdevingut la desaparició del franquisme i el trànsit a la democràcia, aquesta unitat aconseguida a través de Comissions Obreres sembla que s'ha trencat. Han aparegut altres centrals sindicals, altres sigles. I Comissions Obreres s'ha vist obligada a anar a les eleccions sindicals com una central més, en competència amb d'altres.

Aquesta divisió no afavoreix gens els treballadors. I menys els afavoreix teoritzar aquesta divisió i cridar-los a votar a una central pretesament "socialista" contra una altra pretesament "comunista". El que és realment seriós és cridar-los a votar en funció dels seus problemes, de les seves aspiracions i dels seus interessos. El que és realment seriós és cridar-los a reforçar la seva unitat, a elegir els millors companys de lluita, independentment de la seva ideologia i de la seva adscripció a un partit polític o a cap. I això és també el que ha fet i fa Comissions Obreres (CCOO) en la campanya d'aquestes eleccions sindicals. Per això també, els comunistes expressem el nostre suport a CCOO.

Crec que era i és convenient dir tot això per evitar instrumentalitzacions i situar les coses en el seu just terme.

A la "província" de Barcelona

Metall: ara, el conveni

El nou marc polític comporta variacions a diferents àmbits. El Pacte de la Moncloa i les eleccions sindicals no queden al marge a l'hora de plantejar la negociació d'un conveni d'àmbit provincial, com és ara el del metall a Barcelona. Sobre això hem mantingut una conversa amb Pere Camps, membre de la Federació de les Comissions Obreres del Metall de Barcelona, federació que compta avui amb 150.000 afiliats.

—¿Com es presenta el conveni provincial del metall en línies generals?

—En aquest moment hi ha divergències respecte a qui negociarà per la part obrera, a qui formarà part de la comissió negociadora. Dins del món sindical del metall hi ha dos blocs. Un, encapçalat per la UGT, i un altre encapçalat per CCOO. La UGT diu que negociin només les centrals sindicals; i nosaltres, com la USO i el SU, considerem que ha de ser una negociació mixta: que els comitès d'empresa elegits en les presents eleccions han de jugar un paper no solament dins l'empresa, sinó que han de tenir delegats dins la negociadora, i ser-hi amb les centrals sindicals que tenen un pes específic dins del ram.

—La plataforma reivindicativa que haurà de servir per fer seure ambdues parts i començar la negociació, ¿està enllestida?

—No encara. Nosaltres, per la nostra banda, creiem que *s'ha d'aplicar el Pacte de la* Moncloa totalment, al nostre ram. Això significaria no solament allò que es refereix a la massa salarial, sinó que inclouria el control de la Mútua Siderometal.lúrgica, l'aplicació de l'amnistia laboral al ram, la creació de comissions mixtes per ocupar-se dels expedients de crisi, una comissió central que s'encarregués de seguretat i higiene, negociar l'accés sindical dins l'empresa en el nostre ram, el codi de drets dels treballadors, etc. La plataforma, ara com ara, s'està elaborant.

—¿Quina és la importància d'aquest conveni, que serà el resultat no solament d'una etapa econòmicament diferenciada, sinó d'una nova etapa política?

—Aquest conveni afectarà prop de 300.000 treballadors. Volem introduir-hi una clàusula que porti cap a una propera negociació que ja sigui d'àmbit de tot Catalunya. Seria un primer pas per fer un conveni estatal del metall. A Lleida es va fer una assemblea, quan la negociació del seu conveni, on es va parlar ja d'això. I nosaltres també volem anar per aquí.

—Sobre els convenis, voldria que m'expliquessis on recau més interès dins la nova dinàmica socio-laboral, ¿en els convenis comarcals o provincials, per exemple, o en els convenis d'àmbit més superior?

—El sindicalisme que hem de practicar s'ha d'assemblar molt més a l'italià que no al francès, per posar-te un exemple. Si nosaltres anem a un conveni general a nivell de tot un Estat o a nivell d'una nacionalitat, sempre surt més beneficiada la part menys organitzada del moviment obrer. Això significa que, en sectors on el moviment obrer està més organitzat, és molt clar que aconseguirem millores, però en detriment de la gran majoria que està endarrerida. Si anem cap a un conveni d'àmbit més general és evident que s'uneixen totes les forces de tots els metal.lúrgics i aleshores es pot avançar molt més, es pot conquerir molt més, i és, en definitiva, molt més positiu per a tot el moviment obrer.

El metall de Barcelona: ara, el conveni (Foto E. Quintana)

—La nova conjuntura política també ha portat variacions pel que fa a la representativitat de la patronal. ¿Queda delimitada aquesta, quant als seus interlocutors, en la negociació que s'acosta?

—Dins el metall, ja l'any passat va negociar la Unió Metal.lúrgica. Però respecte a la teva pregunta, ara ens trobem que la gran patronal està manipulant gairebé del tot el petit patró, i això en el nostre ram també passa. Nosaltres volem no solament que la nostra comissió sigui representativa sinó que també ho sigui la d'ells, que representi tots els sectors implicats. L'any passat, el nostre conveni va tenir moltes dificultats a moltes petites empreses, i encara n'hi ha que deuen pagues endarrerides. Nosaltres, en cap moment, no ens plantegem enfonsar la petita i mitjana empresa, però sí que volem aconseguir millores ni que sigui en allò que s'anomena salari social.

—¿Es preveuen dates per començar les negociacions?

—En aquests moments falta que es posin d'acord les centrals sindicals. Aquesta mateixa setmana hi ha concertades unes entrevistes per perfilar la plataforma. Sobre aquesta, crec que en molts casos hi ha encara centrals que practiquen un sindicalisme de resistència, que presenten plataformes desorbitades que no s'adapten a la realitat. Una plataforma realista, d'altra banda —que es pot aconseguir, amb inclusió d'aspectes de caràcter social—, pot donar molta més força al moviment obrer.

indice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

- CREACIÓ REALITZACIÓ DE: Campanyes publicitàries - Anuncis - Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V. Plafons publicitaris — Ràdio
- PUBLICITAT DIRECTA: Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
- LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ d'abast nacional - regional - provincial - local - en tots els medis.

indice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SERIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS.
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

indice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87

BARCELONA - 13

Nou impost sobre la renda

Tothom haurà de declarar ingressos

Pròximament es discutiran a les Corts les esmenes, presentades pels diversos grups parlamentaris, a tres projectes de Llei que formen part de la reforma fiscal: Impost sobre la renda de les persones físiques, impost sobre el patrimoni i impost sobre successions i transmissions. La nova proposta és més progressista que no el sistema fiscal establert, si bé presenta una sèrie de limitacions. La discussió de projectes d'aquesta naturalesa està prevista als Pactes de la Moncloa.

Entre els progressos continguts en el projecte cal assenyalar que el concepte de cap de família queda substituït pel d'unitat familiar, que engloba els fills legítims, adoptats, legitimats o naturals reconeguts, com feia la legislació civil aprovada per la Generalitat. Té present la possibilitat de separació matrimonial. També preveu desgravacions per raó de dependència dels ascendents (pares i avis). La progressivitat de les tarifes es reflecteix en el fet que els tipus són creixents fins arribar als deu milions, mentre que abans quedaven estancats als cinc milions. D'altra banda, les tarifes impositives són més baixes.

En el cas que les retencions que durant l'any hagin fet les empreses als seus treballadors siguin superiors a les que correspondrien per l'impost sobre la renda, l'Administració es comprometa a tornar la diferència en un termini no superior a trenta dies.

La consolidació de l'impost sobre el patrimoni en la forma d'impost definitiu gravarà la sola possesió de béns (vella aspiració de les classes populars).

La reforma fiscal: que paguin més els qui més tenen (Foto d'arxiu)

La desaparició de l'impost sobre rendiments de treball personal (IRTP) i la de tots els impostos a compte, marca la superació del concepte actual de gravar les fonts d'ingressos. Ara, no es tributarà pel sol fet de treballar, sinó sinó que tothom tindrà l'obligació de tributar com a ciutadà. Si bé les petites empreses surten afavorides en poder escollir tributar pels beneficis als tipus impositius de l'impost sobre societats, hi ha el perill, si l'Administració no agilitza els tràmits, que les liquidacions definitives es retardin en estar supeditades a la comprovació del resultat de la societat per l'inspector corresponent a aquest últim impost.

En el projecte de llei d'impost sobre la renda hi ha una gran limitació a la progressivitat tributària en tant que estableix que la quota màxima que pagarà una persona, tenint en compte la quota que li resulta per l'impost sobre el patrimoni, no serà superior al 50 per cent dels seus rendiments. És a dir, que aquells que tenen un gran patrimoni però que els produeix un rendiment molt petit, pràcticament no pagaran impostos. Aquesta és una greu limitació als objectius de la progressivitat de l'impost. Cal tenir present que l'avantprojecte que circulava entre els tècnics ha estat retallat per UCD. El grup parlamentari comunista ha presentat una esmena contra aquesta limitació.

Si bé la contemplació del projecte de llei d'impost sobre renda, des d'un punt de vista global, ofereix una superació al sistema tributari actual, aquestes limitacions posen en perill que s'aconsegueixi una més justa redistribució de la renda.

ENRIC CERDÀ

cartes al director

DEMOCRÀCIA A L'ESPANYOLA

Senyor director:

Pensem que els temps han canviat, i en molts aspectes és veritat, però encara resten vestigis d'un passat anti-democràtic i de falta de llibertat a tots els nivells.

El barri d'Espronceda, de Sabadell, amb una llarga tradició de lluita, està sotmès a una constant marginació. La vida s'hi desenvolupa en unes condicions que no afavoreixen en res la salut i el benestar dels veïns del barri. Ja no n'hi ha prou amb aguantar les rates, les esquerdes als pisos, la falta de llum, de jardins i un llarg etcètera. Ara s'hi afegeix el deteriorament total dels carrers per part de l'empresa "Castell", i anomenem deteriorament a aixecar un antic asfaltat per reparar-lo totalment. El fet és que quan els carrers estaven aixecats s'han paralitzat les obres i ja no hi ha ningú que ens escolti. Ni el Ministeri, ni la "Obra Sindical del Hogar" ni ningú, malgrat totes les mobilitzacions que hem fet.

Dissabte, dia 21, al voltant de dos centenars de veïns anaren a la delegació del Ministeri de la Vivenda, a Barcelona, i foren rebuts a punta de metralleta. Després els invitaren a desallotjar el local. El nerviosisme i el pànic es van estendre en veure que ens feien una rebuda que no diu res a favor dels dirigents de l'esmentat organisme. ¿Què podem fer davant d'aquests abusos? És evident, pensem, que la consolidació de la democràcia no pot estar al marge d'aquests problemes tan greus i de fets deplorables com els que encara s'esdevenen. La nostra postura no pot ser altra que la total disconformitat amb aquests fets i la voluntat ferma de continuar la nostra lluita fins aconseguir els nostres objectius.

COMITÈ ESPRONCEDA DEL PSUC

L'ESCOLA HA DE SER PÚBLICA, LAICA I GRATUÏTA

Senyor director:

He llegit l'article que en Solé Tura va publicar a TREBALL el dia 30 de desembre passat. Personalment, i per començar, haig de dir que en discrepo i això, possiblement, és degut al fet que sóc "mestre nacional" en un dels suburbis més abandonats de les rodalies de Barcelona. Sóc partidari de l'escola pública, laica i gratuïta, perquè penso que aquesta serà la institució que en el futur podrà garantir la igualtat d'oportunitats per a tots els nois i noies del nostre país. Si ho analitzeu amb deteniment veureu clar que mentre es mantingui l'escola privada a càrrec del pressupost general de l'Estat, l'escola pública, mancada de mitjans econòmics, anirà tirant com fins ara. Els mestres ens veurem obligats a seguir emmagatzemant els nois i noies —els fills dels obrers— en classes de 40 i 50 alumnes, i en aquestes condicions la igualtat d'oportunitats és una immensa utopia.

De fet, el que m'ha mogut a escriure-us ha estat aquella part de l'article que diu: "I aquesta porta —és refereix al fet que l'escola privada sigui ajudada amb fons públics— no solament ha de romandre oberta ara, sinó que pot estar-ho en el futur, com una forma subsidiària d'impedir el déficit educatiu i d'assegurar el pluralisme ideològic de la nostra societat."

No em pot caber al cap que, en el futur, l'Estat no s'hagi pogut fer responsable d'una de les seves primeres obligacions: l'educació i la instrucció pública, i que encara necessiti "formes subsidiàries d'impedir el déficit educatiu". Tampoc no entenc que es digui que el pluralisme ideològic s'assegurarà mantenint la subvenció de l'escola privada. ¿Deixant una part de l'aparell educatiu en mans de sectors molt determinats, i que, en general, responen a uns interessos que tots coneixem de sobres, assegurem el pluralisme ideològic?

Bé, també haig de dir que per a mi ha estat un consol el fet de veure, en el mateix TREBALL, que la minoria parlamentària PCE-PSUC ha presentat una esmena a l'article 28,9 de l'avantprojecte de Constitució, que deia: "Els poders públics ajudaran els centres docents que reuneixin els requisits que la Llei estableix" canviant-lo per: "Els poders públics podran ajudar les escoles...". Aquest subtil "podran" és, evidentment una manera de "nedar i guardar la roba", però d'entrada ja sembla que es vol renunciar, en el futur, a pagar subvencions a l'escola privada —o potser ho he entès malament?

ALBERT PARAREDA

anuncieu-vos a

treball

Reunió del Comitè Central del PSUC

Les municipals: per una Generalitat democràtica

La ratificació de la política de concentració per consolidar la democràcia i sanejar l'economia, la valoració de les eleccions sindicals com un fre contra els perills de la bipolarització política, la perspectiva de mobilització de masses per una Constitució oberta i una Generalitat democràtica com a marc general de la campanya per les eleccions municipals, van ser els grans temes polítics de la reunió del Comitè Central del PSUC feta a Barcelona els dies 28 i 29 de gener. El Comitè Central va aprovar també una ponència relativa a la sindicació de tècnics i professionals, fixant la posició del partit sobre aquest tema, que, com el lector recordarà, va ser objecte d'un viu debat, no resolt definitivament, al IV Congrés.

El secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, que va presentar l'informe sobre la situació política, objecte del primer punt de l'ordre del dia, va començar destacant el caràcter provisional dels avenços aconseguits l'any 1977 en el camí de la consolidació de la democràcia i va assenyalar que *"afermar les llibertats, sanejar l'economia i reforçar la presència del partit són els objectius fonamentals del PSUC per a l'any 1978"*. Objectius que els comunistes es proposen assolir amb la política de concentració i de consens i en el context d'una situació difícil i complexa caracteritzada per l'acceptació general del marc democràtic i, *"fins i tot pels més reticents, de la necessitat d'un cert grau de política de concentració"* —la qual cosa redueix els perills d'involució— i, al mateix temps, per la lluita per l'hegemonia, amb una expressió cada cop més conflictiva dels interessos de classe, i la tendència al bipartidisme.

El secretari general del PSUC va passar revista a diferents aspectes parcials de la situació, recollits, des d'una òptica en general coincident, en el debat posterior. Va parlar de la incidència sobre el nostre país de la situació internacional, destacant-ne l'actitud d'intromissió i d'agressió dels Estats Units, interessats a evitar l'apropament dels comunistes als centres de poder, les condemnes de Moscou a l'eurocomunisme, el trencament de la unitat de l'esquerra a França i les dificultats per a la sortida de la situació política italiana. Es va referir a la gravetat de la situació econòmica, tot i la disminució relativa de la inflació —després, Gabriel Arrom posaria l'accent en el descens de les inversions i la manca d'increment de la producció industrial— i va destacar la necessitat que es compleixi plenament el Pacte de la Moncloa, que ara, va dir, ja és assumit globalment per la major part de les forces socials del país i l'aplicació del qual s'ha convertit, de fet, en el marc de referència general de la tensió conflictiva a nivell sindical. Tant Antoni Gutiérrez com altres membres del Comitè Central que van intervenir posteriorment van denunciar l'actitud del govern d'UCD, que, en paraules del secretari general del PSUC, *"practica tan poc com pot la política de consens i, en tot cas, intenta portar aquesta política al terreny de la defensa exclusiva dels interessos que representa, al marge dels interessos generals del país"*: el refús sistemàtic de les propostes de l'oposició parlamentària, l'actuació del Consell Rector de TVE, etc.

En referir-se a l'Exèrcit, Gutiérrez Díaz va destacar la tendència a respectar i fer respectar els canvis democràtics, malgrat les resistències que, en aquest sentit, expressa el cas d'Els Joglars, i el protagonisme creixent del rei, que compta amb el suport evident dels alts caps militars. El secretari general del PSUC va parlar també de l'Església, que, malgrat el tarannà obert de bona part de les jerarquies, *"no està inactiva ni silenciosa, sinó que pressiona sobre el debat constitucional"*; del paper de l'oligarquia i de la Banca, que no promouen les inversions i redueixen, més que no preveien els pactes de la Moncloa, l'oferta monetària. I va al.ludir al paper del PSOE i les seves passes endavant en el camí de configurar-se com una alternativa de govern o, més exactament, de les possibilitats d'un govern amb socialistes. I a la convergència d'atacs diversos contra els comunistes...

Quant al projecte de Constitució, va destacar-ne el caràcter globalment positiu —*"expressa la correlació de forces però hi ha importants correccions consensuals"*— i va advertir sobre la necessitat d'una mobilització encaminada a crear un estat d'opinió favorable a la modificació dels aspectes negatius. Solé-Tura, membre de la ponència constitucional, afegiria més endavant la seva preocupació pel previsible retard en l'aprovació del text constitucional —*"difícilment serà abans de l'estiu"*— i destacaria els quatre eixos principals de l'ofensiva dretana contra el projecte: les limitacions a les autonomies, la constitucionalització de l'economia de mercat, les limitacions a l'exercici dels drets humans (de vaga, de sindicació, etc.) i el reforçament dels poders del rei i del govern en detriment del Parlament. Referint-se al debat, ja en marxa, sobre el projecte i, més concretament, a les tensions existents entre Socialistes de Catalunya i CDC relatives als articles 131 i 138 (competències dels organismes autonòmics i referèndum per als estatuts), el secretari general va dir que el PSUC tenia la seva posició (una sola llista de competències i referèndum anterior a l'aprovació dels estatuts autonòmics per part de les Corts) però que faria tot el possible per no estimular els enfrontaments i les tensions.

LES TASQUES IMMEDIATES DEL PSUC

En la darrera part de la seva intervenció, Antoni Gutiérrez va proposar al Comitè Central els eixos principals de l'activitat del PSUC en aquest període: el suport a Comissions Obreres en les eleccions sindicals, el debat de masses per una Constitució oberta, les eleccions municipals, la revaloració del moviment popular i de totes les expressions de la democràcia de base —afavorint i impulsant l'organització social de les masses—, l'enfortiment polític i organitzatiu del partit —amb "l'operació canvi de carnet" i la formació de quadres— i la lluita per una Generalitat democràtica, tasques que, de fet, van ocupar l'atenció preferent dels membres del Comitè Central.

El secretari general del PSUC va dedicar una bona part del seu discurs a les eleccions municipals, que, va dir, són la batalla política del moment present. *"Una batalla que hem de concebre com un esforç conseqüent per enfortir les organitzacions de masses i per contribuir a configurar el PSUC com un partit de govern a tots els nivells."* Després d'assenyalar que els objectius immediats del PSUC quant a les municipals són incorporar les més àmplies masses a la lluita per una llei electoral democràtica i per l'efectiva revisió del cens, va destacar la importància d'una aliança amb PSC-PSOE i CDC-EDC (*"però sense esperit excloent"*) que permetria *"que una majoria sòlida amb capacitat d'hegemonitzar la política de consens governés en la immensa majoria d'ajuntaments de Catalunya"*. *"Aquesta és*, va dir, *l'única política possible, abans i després de les eleccions, perquè ningú no pot governar tot sol. Si aconseguim el compromís abans, hi guanyarem tots plegats."* I va definir la campanya dels comunistes a nivell municipal com una campanya pel canvi, per l'honradesa, per la serietat i la responsabilitat, en el marc referencial més general de la lluita per una Generalitat democràtica i per una Constitució oberta que respecti les aspiracions autonòmiques. Va acabar proposant la creació d'un centre de coordinació electoral del mateix Comitè Central i una campanya de venda de bons per sufragar les despeses de la contesa electoral. Per cert que aquesta proposta, en votar-se més endavant, no va assolir la unanimitat: hi va haver vuit abstencions i setze vots en contra, els dels qui van considerar que la proposta podia contribuir a manipular les necessitats de la gent, a la qual s'oferia, en comprar els bons, la possibilitat d'entrar en un sorteig de diversos objectes de valor, entre els quals dos pisos i alguns automòbils.

Aquest va ser probablement el punt més controvertit de la discussió, juntament amb el de les mobilitzacions, per alguns insuficientment tractat en l'informe. Sobre aquest tema, Antoni Gutiérrez havia dit, en síntesi, que no es tractava tant de fer referències generals a les mobilitzacions com de definir *"una política de mobilitzacions"*. Una política que, partint de la consideració que les mobilitzacions *"són un dels elements fonamentals per impulsar els nostres objectius"*, en tingués en compte els aspectes contradictoris. Concretament s'havia referit a les característiques que han de tenir, avui, les mobilitzacions: projectar-se sobre la situació concreta, ser ben programades, tenir uns objectius assolibles i ben mesurats —*"cada mobilització, la seva alternativa"*— i ser promogudes amb una orientació que tendeixi a aconseguir el màxim d'aliats. I en el resum de la discussió el secretari general del PSUC va cridar l'atenció sobre la necessitat de no tenir una *"visió nostàlgica"* de les mobilitzacions. Abans, però, alguns membres del Comitè Central havien parlat d'exemples concrets de mobilitzacions, com és ara Xavier Folch, que va reclamar el suport del PSUC a la campanya per l'Estatut que està preparant l'Entesa dels Catalans.

De fet, la necessitat d'una acció col.lectiva continuada de tot el poble per assolir una Generalitat democràtica —no presidencialista, van dir diversos membres del Comitè Central— va ser el darrer gran tema del debat. Un tema al qual el mateix Gutiérrez Díaz s'havia referit també, subratllant la necessitat de conservar i fer reeixir el govern d'unitat catalana, aconseguint-ne la màxima eficàcia, així com la importància de contemplar la perspectiva de les eleccions al Parlament de Catalunya.

PERE VALLÈS

(El lector trobarà la declaració política aprovada —per unanimitat— a la primera pàgina d'aquest mateix número de TREBALL i el comunicat de la reunió, com també un extracte molt ampli de la ponència sobre la sindicació de tècnics i professionals, també aprovada, a la pàgina 12)

Dos moments de la reunió del Comitè Central del PSUC (Fotos Jordi Morera)

Un acord de treball

La sindicació de tècnics i professionals

Un dels temes més debatuts durant el IV Congrés del PSUC fou el de la sindicació de tècnics i professionals que treballen a centres no directament productius (en especial, sanitat, ensenyament i administració pública). Ara, el ple del Comitè Central del partit acordà la doble afiliació com a criteri general, en aquells sectors, pel que fa a l'enquadrament sindical, després d'un debat en el qual es van expressar diverses posicions.

"L'única manera d'interpretar aquest acord hauria de ser la d'un acord de treball polític, per a tot el partit i per incrementar la nostra incidència en els moviments de masses", declarà a TREBALL Rafael Ribó, que havia presentat la ponència en nom del Comitè Executiu. "Es tracta d'un acord de treball polític per sortir d'una situació de paralització i desorientació en terrenys força complexos. Però és un acord que es pren com a partit que, sense renunciar a continuar els debats teòrics i polítics sobre el tema (sobre el significat de la formulació "aliança de les forces del treball i de la cultura", el procés d'assalarització, etc.), es disposa a reendegar la tasca organitzativa necessària basada en la responsabilitat col.lectiva, per tal d'avançar. I, per últim, és un acord que ha de recordar una vegada més que el partit no és un fi, quelcom tancat en si mateix, sinó un instrument per impulsar els moviments de masses, per transformar la societat", afegí Ribó.

L'acord es basa en un reforçament de la unitat de tots els treballadors. Aquesta és la prioritat absoluta: assolir la màxima unitat sindical. Malgrat tot, la ponència aprovada té en compte les dificultats polítiques i socials que avui impossibiliten la total unitat sindical; "la qual cosa, però —va subratllar el ponent—, no ens ha de fer renunciar a aquesta aspiració unitària que a cada sector es podrà reforçar amb fórmules peculiars i específiques a partir d'uns criteris generals".

És falsa, doncs, la dicotomia Comissions Obreres i organitzacions sindicals anomenades autònomes amb aspiració unitària. "És falsa —va dir Ribó— en tant que sapiguem treballar amb el criteri de doble afiliació com a primer pas cap a la unitat. No hi ha d'haver cap contradicció. Al contrari, ens disposem a impulsar Comissions Obreres en aquests sectors per poder, amb major força i garantia, plantejar la construcció o consolidació d'organitzacions cap a la unitat, dins de les quals haurem de treballar paral.lelament a les aspiracions i pràctiques unitàries de Comissions Obreres". Aquesta serà la millor garantia per aconseguir organitzacions massives, majoritàries, no corporativistes, i en la perspectiva de la transformació de la societat.

El resultat de la discusió va permetre al ponent insistir, ja en el resum, en el fet que la decisió majoritària del Comitè Central era un acord per avançar, subjecte a futures precisions i revisions a mesura que es vagin clarificant les posicions." Ara bé, va dir, és un acord que demana una aplicació urgent i immediata, i en les tasques tan concretes com són les properes eleccions a representants als centres de treball, que encara que aquests sectors se celebrin un pèl més tard que a les fàbriques, hem de treballar perquè se celebrin de veritat, i ens hem de disposar a participar-hi, en la línia de CCOO, amb la consecució de llistes obertes unitàries que permetin l'elecció dels vertaders representants dels treballadors".

Setanta per cent d'afiliats a CC OO

Gallina Blanca: un conveni que no passarà al laude

per JOAN SANJUAN

Gallina Blanca ha fet "Xup, xup". Aquesta vegada de la bullida no n'ha sortit un brou més o menys gustós sinó un bon conveni d'empresa que afecta prop de mil treballadors. Això és el que ens diuen Salvador Rodríguez, Vicenç Aguado, Lluís Fatjo-Vilas i Fabià Sànchez, membres de la comissió negociadora del conveni. Un conveni que s'ha cenyit als acord del Pacte de la Moncloa però que ha expremut al màxim les seves possibilitats i, una qüestió importantíssima, ha deixat ben clar que, al Pacte, hem de jugar-hi tots i que no val que sempre toqui parar als treballadors.

"Gallina Blanca és l'empresa més gran d'Espanya del ram de l'alimentació quant a nombre de treballadors: un miler repartits entre la factoria de Sant Joan Despí, on hi ha la major part de la plantilla, i dos centres a Barcelona on treballen fonamentalment tècnics i administratius. L'empresa forma part del grup Agrolimen, trust compost amb capital català —Lluís Carulla concretament— i del grup Rockefeller, al 50 per cent. L'actual crisi no incideix de forma directa a Gallina Blanca. Els seus productes, de gran consum i baix cost, es venen bé en períodes en què cal restringir les despeses; sí que es veu afectada, però, pels aspectes generals d'aquesta crisi", ens explica Lluís Fatjo-Vilas, tècnic.

Fabià Sànchez fa referència als canvis profunds que hi ha hagut en aquests darrers anys a l'empresa, pel que fa a les relacions direcció-treballadors. "Des de sempre ens havíem mantingut dins d'unes *relacions molt paternalistes* i amb salaris molt baixos, potser els més baixos de tot el Baix Llobregat. El maig del 74 vàrem parar en solidaritat amb Elsa. La tardor del mateix any vàrem iniciar una vaga pel conveni, que durà 37 dies. Va ser a partir d'aquí que la direcció es va adonar que s'havia de negociar amb els treballadors, en una mateixa taula."

Salvador Rodríguez, president del secretariat de Comissions Obreres de l'empresa, insisteix sobre la vaga del 74, que va significar un canvi radical en la consciència dels treballadors de Gallina Blanca. "En aquella negociació no s'arribà a cap acord, i el conveni passà al laude. Tampoc no va ser possible, la segona vegada, signar un conveni. No es trencaren les negociacions perquè acabà amb un pacte empresa-treballadors. És ara quan hem signat el primer conveni."

Abans d'entrar en el tema conveni, preguntem per la situació sindical i és Vicenç Aguado, secretari general de CCOO de Sant Joan Despí, qui ens en fa cinc cèntims. "Comissions Obreres té uns 700 afiliats a Gallina Blanca, el 70 per cent de la plantilla. L'altra central sindical que hi ha és la CSUT, que té una vintena d'afiliats. No hi ha cap altra central més. A tall d'anècdota, vull dir que les quotes dels afiliats a CCOO les cobrem a través de l'empresa, que les descompta del sobre del salari, facilitant d'aquesta manera el pagament i cobrament."

"Les eleccions sindicals —ens explica Fatjo-Vilas—, les vàrem fer l'any passat d'acord amb la direcció i a través de candidatures obertes. Aleshores vàrem elegir 25 representants, dotze dels quals formen el comitè d'empresa. Els resultats foren: 23 delegats de CCOO i 2 de la CSUT. No pensem participar en aquestes eleccions. Aquesta és una decisió que va prendre l'assemblea sobre la base de la confiança en els actuals delegats i pel fet que aquestes són unes eleccions provisionals; l'acord és continuar amb els mateixos delegats fins que hi hagi les eleccions definitives."

Entrem de ple en el tema del conveni recentment signat. Comença Vicenç Aguado. "Teníem una plataforma de conveni que vàrem haver de retirar abans de començar les negociacions, en funció dels acords del Pacte de la Moncloa. En la negociació, vàrem passar directament a calcular la massa salarial bruta. Això ha suposat tenir accés als llibres de la seguretat social, de l'IRTP i del balanç. L'empresa es va negar a permetre que un censor de CCOO repassés els comptes. Ens va dir que encara no havíem arribat al socialisme. La massa salarial bruta pujava 450 milions de pessetes i, lògicament, demanàvem el 22 per cent d'aquesta quantitat. Després, vàrem veure que aquesta massa salarial podia incrementar-se en sis milions més sobre la base d'unes hores extres. Exprement al màxim hem pogut obtenir un augment per treballador i any de 101 mil pessetes de l'any 77 per a l'any 78."

Fatjo-Vilas amplia la informació. "Cal dir que aquest augment ha estat lineal en la seva totalitat, decisió que ha estat ben acollida per tothom i que ha beneficiat principalment les dones, que són el 50 per cent de la plantilla. S'han aconseguit també millores de tipus social, sobretot els cinc milions per a una guarderia laboral a Sant Joan Despí. Primer, vàrem pensar en una guarderia a nivell d'empresa, però tenint en compte que a la localitat no hi ha cap guarderia i que són moltes les dones que treballen, pensem que és millor posar-nos d'acord amb les altres empreses de Sant Joan per fer-la a nivell de localitat. Hi ha d'altres millores: un milió per a necessitats de tipus social, increment de l'ajut als minusvàlids i subnormals, desplaçaments..."

Preguntem si la negociació ha estat fàcil o difícil, si hi ha hagut alguna forma de pressió per part dels treballadors. Em diuen que no hi ha hagut cap lluita, que tot s'ha portat sobre la base de la negociació, una negociació a vegades molt dura però en la qual sempre s'ha anat avançant. En aquest cas no ha estat necessària la lluita. "L'empresa coneix quina és la nostra força, sap quin és el nostre grau d'unitat i que quan parlem ho fem com un sol home. Ella sabia que si sortíem decebuts paràvem immediatament tota la fàbrica, partia d'aquest fet", segueix dient Fatjo-Vilas.

Vincenç Aguado sembla que vol deixar les coses molt clares quan ens diu: "Nosaltres hem fet el conveni d'acord amb el Pacte de la Moncloa. Ho hem fet per solidaritat i per sortir de la crisi que viu el país. Hem deixat molt clar, davant dels treballadors i de l'empresa, que nosaltres hem complert la nostra part, però ara cal que es compleixi tot allò que forma part del Pacte i va en favor dels treballadors, com són la reforma fiscal, la política agrària, l'accés dels joves al lloc de treball, la construcció d'escoles... Si el Pacte de la Moncloa no es compleix en tota la seva globalitat nosaltres lluitarem perquè el Pacte és compleixi o forçarem un nou conveni."

En el text del conveni veiem que hi ha un darrer punt que diu així: "Les dues representacions fan constar que, ajustant-se aquest conveni als Pactes de la Moncloa, expressen el ferm desig que aquests es compleixin en tots els seus punts, tant econòmics com socials i polítics."

"Es per això —acaben dient els representants dels treballadors de Gallina Blanca que han estat xerrant amb nosaltres— que hem signat aquest conveni i no un altre."

Els membres de la comissió negociadora del conveni de "Gallina Blanca" a la redacció de TREBALL (Foto Jordi Morera)

La Catalun

T a

Un dels fenòmens q mal anomenat "miracle 60 fou sens dubte el t portants fluxos de div país, permeté compens lança comercial d'aque ja existia abans, però nòmicament tan lucrat de les classes dirigents a la resta de la població

Acabada la segona gue mundial, amb l'accelerada pansió econòmica d'Euro les classes treballadores d quests països obtingueren reconeixement del dret a vacances pagades i Espany tant per la seva privilegiada tució geogràfica com per gran diferència del seu niv de vida respecte a aquesta ropa desenvolupada, es c vertí en un dels indrets diterranis més desitjats pe passar-hi les vacances. Naso així el sector turístic es nyol, que tan bon servei al règim del general Franco

Aquest fenomen turís que s'abalançà envers el n tre país fou sens dubte apro tat econòmicament pel fr quisme, però la seva utilit

Manifestació davant La Trinitat: una presó model per a dones (Fotos d'arxiu)

Una presó model per a les

¿Què passa a la presó de dones? És la més oblidada. De les preses no se'n parla gaire perquè són poques —d'un tres a un quatre per cent de la població penal—; perquè una dona que delinqueix ja no és una dona decent, condició essencial de la "feminitat", i val més esborrar-ne la imatge; perquè com hem vist recentment amb el rebuig del Congrés al projecte de llei d'amnistia per als delictes que discriminen la dona presentat pels comunistes, encara no es reconeix la igualtat de la dona davant la llei, ni civilment ni penalment, i molts pensen que el que millor li escau a la marginació és el silenci.

A la presó de la Trinitat de Barcelona hi ha en aquests moments quarantatres preses. És una presó de trànsit, relativament nova, inaugurada l'any 1963. Molt neta i polida perquè són les pròpies preses que la fan brillar. Les instal.lacions no presenten deficiències greus dins del concepte d'institució penitenciària vigent avui al país, però a l'hivern és com una gelera, malgrat les estufes de butà, que, per cert, fins fa molt poc havien de pagar les pròpies preses.

LES "CROADES DEL FRANQUISME"

La Trinitat i la d'Alcàzar de San Juan són les úniques presons on, en lloc de funcionàries, hi ha "las Cruzadas Evangélicas de Cristo Rey", un cos de monges seglars creat durant la guerra civil que creu que la seva missió és redimir les dones que han delinquit, o sigui, que han pecat. Però, a les presons, no s'hi hauria d'anar per redimir, sinó per donar els mitjans de reconvertir la vida de les persones perquè es poguessin incorporar a la societat en millors condicions que no abans.

Les Croades separen les preses en tres graus, segons els seus criteris, sense cap tipus de test, com és corrent en d'altres presons. Són elles que decideixen quines són les més "bones" i les més "dolentes". Els diversos grups no es veuen mai entre ells, i, si coincideixen per alguna raó, tenen prohibit de parlar-se, segurament perquè no es contaminin.

Segons el codi de les Croades, les prostitutes són les pitjors i tot allò que recordi afectivitat o sexualitat és perseguit. No s'accepta l' preses per por a l'homosexualitat, es fomenta la competènc confiança (s'aconsella no compartir res dels paquets que por

La supressió de les Croades i la seva substitució per un c preparades com cal és una de les velles reivindicacions del m i de les organitzacions vinculades als presos.

El món de la presó, separat de tot allò que lliga a la com futura, no dóna, en aquestes condicions, massa possib ció social i humana.

LES CONDICIONS DE VIDA

El treball és voluntari i serveix per redimir la pena. Es t de cartró, plàstics i confecció. Cobren per escandall, i els sal 5.000 i 20.000 pessetes mensuals. A causa del material que flamable—, es pot considerar que el tallers no ofereixen pr guretat en cas d'incendi.

Les preses tenen assegurança d'accidents, però no social. una dona queda en llibertat no pot demostrar enlloc que l gaudir dels beneficis acumulatius de la Seguretat Social o de

La majoria de preses han portat una vida laboral irregular no els dóna cap mitjà serios de qualificació professional, ja de peonatge. S'organitzen cursets del PPO però, pel mateix les dones— moltes són analfabetes— i per la inestabilitat qu una presó de trànsit, l'única cosa que se'ls acaba ensenyant é

Si el nivell cultural mitjà és molt baix, la presó no ajuda e s'estimula cap activitat, ni escolar —es podria sortir de la pr cat d'estudis—, ni esportiva, ni cultural.

e turística, saturada i degradada

urisme: del "boom" la crisi permanent

caracteritzà i possibilità el conòmic espanyol" dels anys isme que, per mitjà dels im- que introduí en el nostre els elevats dèficits de la ba- anys. És clar que el turisme com a fenomen massiu i eco- El turisme era un privilegi e estava pràcticament vedat

ció política fou molt més racionalment aprofitada que l'econòmica, i serví per consolidar el sistema polític tant a l'interior com a l'exterior del país. El turisme fou utilitzat per contrarestar l'aïllament diplomàtic i l'hostilitat que arreu d'Europa despertava el règim, com també per demostrar als ciutadans espanyols l'enorme atractiu que l'Espanya de Franco tenia per a milions i milions d'estrangers. No fou casualitat que el turisme passés a dependre de l'òrgan de propaganda del règim, el Ministeri d'Informació i Turisme, ni que aquest organitzés importants campanyes propagandístiques a l'exterior amb l'eslògan "Spain is different" i a l'interior amb les sonades celebracions de l'arribada de l'afortunat turista que suposava la superació de la xifra aconseguida l'any anterior.

L'Àmbit de Turisme del Congrés de Cultura Catalana, en les seves resolucions finals, conclou: **"El turisme apareixia com un do providencial que permetia a la dictadura enfortir-se i continuar en el poder. Era una arma propagandística i, de passada, econòmicament molt productiva."**

Possiblement cal atribuir a aquesta utilització política que el franquisme féu del turisme el fet que fins avui la majoria de les forces polítiques de l'oposició hagin vist i vegin encara el sector turístic amb un cert recel, i li prestin molt poca atenció en els seus programes, descurant la importància econòmica que el turisme ha arribat a assolir al nostre país. (L'organització de Girona del PSU fou una de les poques organitzacions polítiques de l'Estat que presentà, durant la campanya electoral del mes de juny, un programa per al sector.)

Avui, el sector turístic espanyol, a més de continuar donant suport a la balança de pagaments, mou un volumi nós nombre d'empreses (només a Catalunya hi ha unes 300.000 places d'hotels i càmpings) i ocupa un important nombre de llocs de treball (a nivell de l'Estat, s'estima que al voltant d'un milió de persones depenen del turisme). Zones senceres de la nostra geografia han passat els darrers anys a dependre quasi exclusivament del sector turístic. És evident que, de cara a les eleccions municipals, els ciutadans d'aquestes zones i els mateixos treballadors i empresaris del sector esperen veure, en el programa de les diferents opcions polítiques, alternatives i propostes clares respecte a la seva problemàtica sectorial.

Un "do" providencial per al franquisme sota el control dels "tours operators"

En un moment de forta crisi econòmica generalitzada, pot sorprendre el fet que el sector turístic hagi tancat amb resultats força positius la campanya del 1977 i tingui unes previsions per al 1978 molt esperançadores. És clar: com que el sector depèn fonamentalment de les variables econòmiques dels països que ens envien el turisme, es beneficia avui del fet que aquests estiguin ja superant amb claredat la seva situació de crisi. A Alemanya, Holanda i Anglaterra les reserves d'estades turístiques per a la propera primavera i l'estiu superen gairebé en un 30 per cent les previsions que havien fet els poderosos operadors turístics.

Aquest optimisme pel que fa a la demanda turística no es correspon, però, amb la situació interna del sector, ja que tant per la modificació que la nova etapa democràtica ha suposat en el seu model de funcionament com per les deficients estructures que la política turística franquista li ha llegat, i que són encara plenament vigents, el nostre turisme viu ara una situació de crisi permanent.

Els principals factors d'aquesta crisi són els següents:

La deficient situació de la classe treballadora. Els nivells de remuneració i la resta de condicions laborals de contractació són en aquest sector força inferiors a la majoria dels altres sectors econòmics. La recent aparició de les centrals sindicals ha suposat grans canvis, però, especialment a les zones turístiques, la seva implantació és encara molt limitada i es troba amb fortes dificultats, tant per l'elevada estacionalitat de les explotacions com per la dimensió i caràcter familiar de les empreses.

L'elevada estacionalitat. Les zones turístiques espanyoles i especialment les catalanes presenten una elevada estacionalitat. Al litoral de Catalunya la temporada turística no supera els quatre mesos. Aquesta exagerada brevetat de la temporada turística comporta greus problemes, tant per a la classe treballadora del sector, que no sempre pot incorporar-se a l'assegurança d'atur, com per a les empreses turístiques que, amb un acurat estudi dels seus costos, difícilment podrien ésser considerades com a rendibles. Tot això fa que a les poblacions de les zones turístiques aquesta estacionalitat provoqui forts desequilibris socials.

La burocràtica i deficient intervenció de l'administració central. El model de desenvolupament turístic heretat del franquisme està farcit de regulacions i controls anacònics i injustificables en termes econòmics, que dificulten i molt sovint impedeixen al sector adaptar-se a la realitat del seu mercat. Cal, en aquest sentit, un replantejament integral del conjunt de la normativa que regula l'activitat del turisme.

Per altra banda, les despeses que la Secretaria d'Estat de Turisme dedica a la promoció vénen encara orientades amb criteris majoritàriament centralistes, descurant el caràcter tan divers de les zones turístiques espanyoles.

El control dels operadors turístics estrangers. Els operadors turístics estrangers tenen una forta penetració i intervenció en els nuclis més importants del nostre turisme (a Catalunya aquests nuclis, són Lloret de Mar, Roses, Calella, Salou, etc.) que es concreta en la imposició per la seva part d'uns baixos preus de contractació de les places turístiques, imposició que hipoteca la rendibilitat del sector, i que fins ara es compensava amb la forta explotació sobre la classe treballadora.

La política turística del franquisme no posà controls efectius a la intervenció d'aquests operadors, que han disposat fins ara d'una llibertat de moviments pràcticament total. Caldrà introduir una política clara de controls i regulacions d'aquests intermediaris turístics estrangers, com també fomentar la contractació col.lectiva.

La saturació i degradació de les zones turístiques. La majoria de les zones turístiques espanyoles presenten avui un elevat índex de saturació de l'oferta d'allotjament turístic: ja des del 1975 el seu creixement és molt reduït. Tanmateix, s'inicià en aquests darrers anys una forta operació, molt sovint especulativa, entorn als habitatges de segona residència en el rere-país i en la línia pre-litoral, que si no es controla posa en perill el seu equilibri territorial. Per altra banda, s'assisteix en l'actualitat, especialment a Catalunya, a una important expansió del turisme d'hivern, amb la corresponent creació de noves estacions d'esquí, que comporta també àmplies operacions immobiliàries al seu voltant. Cal vetllar perquè el model de degradació que ha sofert la costa els darrers anys no es trasladi ara sistemàticament a l'interior.

És clar que la situació del nostre turisme demana un tractament polític adequat. Cal que les forces polítiques catalanes elaborin ja els seus programes de política turística, que sorgiran de les diverses solucions que es vulgui donar als problemes esmentats. Les alternatives que siguin ofertes al país permetran que aquest pugui decidir el futur d'un sector tan important de la nostra vida econòmica i social com és el del turisme.

JOAN TURRÓ I VICENS

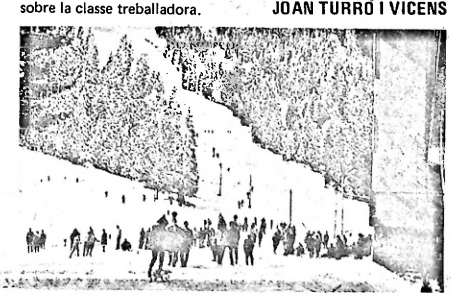

El turisme viu en una situació de crisi permanent (Fotos d'arxiu)

dones: la Trinitat

nistat entre dues ,el recel i la des- n les famílies). s de funcionàries viment de dones

da, tant passada tats de readapta-

balla amb figures ris oscil.len entre 'utilitza —tot in- ngaranties de se-

Així, doncs, quan i treballat, ni pot 'atur forçós.

i la presó tampoc ue els treballs són nivell cultural de crea el fet de ser de cosir.

augmentar-lo. No ó amb un certifi-

Les úniques activitats "culturals" que s'organitzen són els cursets dominicals del capellà i les xerrades moralitzadores de la Croada superiora.

És a dir, entre els cursets del PPO i aquestes conferències, les dones només aprenen a "ser dones en la família", el concepte més tradicional de virtuts i habilitats femenines.

Existeix una biblioteca, però els llibres són dolents i no hi ha diners per a comprar-ne de nous. L'aspecte econòmic és un dels grans problemes de la presó. La Direcció General de Presons envia, per a l'alimentació, una quantitat ridícula: 72 pessetes diàries per reclusa, 108 pessetes per a les que estan a l'infermeria i 144 per a infermeria doble.

Amb aquests diners és difícil alimentar diàriament una persona i, malgrat tot, el menjar és acceptable. El miracle consisteix a inflar el nombre de preses perquè així el tall pugui ser més gros.

La censura ha canviat; en aquests moments poden entrar tots els llibres i revistes i les cartes ja no arriben esborrades. Però en els costums de la presó queden alguns dels vells hàbits. Després d'una vaga de fam de fa dos anys es va aconseguir poder dur pantalons; però per poder fumar cal sortir al pati. No es poden dur tampax i, després de les visites, s'escorcolla les preses, despullades. Només els familiars i els promesos formals tenen dret a veure-les dos cops per setmana.

El Congrés ha encarregat a un grup de diputats un informe sobre la situació de les presons. Esperem que en surti la substitució de la legislació penitenciària vigent per una altra de més humana, la reforma de la legislació penal, i la sensibilització social sobre els problemes dels presos. A la Trinitat, això passa, en primer lloc, per la supressió de les Croades Evangèliques.

ELENA POSA

Pla d'urgència i programa de transició

Sabadell: un pacte per sortir de la crisi

"El pacte de Sabadell" ja és una realitat. Efectivament, la crítica situació en què es troba la població ha forçat tots els sectors ciutadans a cercar solucions d'urgència. La problemàtica plantejada —que cal entendre en dos sentits: el buit de poder socio-polític i la deteriorada situació econòmica— ha forjat un clima propens a la recerca d'un consens a tots nivells; la seva cristal.lització té un nom: creació d'un pla d'urgència en un programa municipal de transició.

17.000 OBRERS SENSE FEINA

¿Per què un pla d'urgència? La resposta és òbvia. Avui Sabadell té més de 17.000 parats, dels quals 4.000 no disposen de carnet d'atur. La majoria dels expedients de crisi, que en un nombre de 2.000 té Catalunya i que s'anunteguen a la delegació del Ministeri de Treball, pertanyen a la comarca del Vallès. Però la cosa no queda aquí. Sabadell té més de 3.000 nens sense escolaritzar o en condicions d'escolarització ínfimes. Sabadell "disposa" d'un consistori dimitit, i compta ja, en aquests moments, amb un deute municipal de més de 1.200 milions de pessetes. És en aquest marc on se centren les propostes i objectius de treball del pla d'urgència. En aquest sentit, es tendeix a fer que els acords establerts fins ara permetin la recuperació de la vida política i econòmica de la ciutat en el lapse de temps que manca per a les eleccions municipals i en els primers mesos posteriors a elles.

ELS OBJECTIUS DEL PLA

Els objectius del pla se centren bàsicament en quatre aspectes: frenar el procés del deteriorament ciutadà; recuperar la confiança de la població en el sentit que és possible resoldre els problemes de la ciutat; intentar solucionar els conflictes immediats i urgents i, finalment, assegurar el procés de transició. En aquest sentit, la majoria de forces polítiques —PSUC, PSOE, CDC, OIC, MCC, PTE, ERC, FNC i PSC-R—, centrals sindicals —CCOO, USO,—, Consell Interempresarial de Sabadell i Comarca (entitat que agrupa els sectors patronals més importants de la comarca: tèxtil, metall, construcció, químiques, transports, etc.), entitats financeres, Caixa d'Estalvis de Sabadell i Banc de Sabadell, entitats culturals, cíviques i professionals, Agermanament, Col.legi de Metges, Acadèmia de Belles Arts, museus, assistents socials, Cambra de Comerç i Indústria, Federació d'Associacions de Veïns i ACAPIC (associació catalana de petits industrials autònoms), etc. han aprovat ja aquest pla. Cal incloure en aquesta llarga llista entitats i grups que, a poc a poc, van adherint-se al projecte de l'esmentat pla. Hi ha també l'aprovació del municipi local.

RECUPERAR EL POLS DE LA CIUTAT

El pacte establert, fins aquests moments es va desenvolupant enmig de contínues reunions entre els components adherits. La darrera sessió plenària remarcà el caràcter unitari dels plantejaments envers un objectiu: superar la crisi. "Creiem que en aquests moments de transició —es ratificà en un dels moments de la reunió— és oportú demostrar que Sabadell té motius d'esperança en el futur. Aquesta reunió n'és un exponent i avui pot ser una cita històrica per a la ciutat on totes les forces representatives mostrem la nostra meta: la consolidació de la democràcia i la recuperació de les nostres institucions autònomiques. Hem de recuperar el pols de la ciutat. Aquest és un treball col.lectiu i serà responsabilitat de tots nosaltres que en aquests moments assumim les bases d'una convivència futura, ajudant la ciutat a sortir de la crisi actual." En tot moment es ratificà que el pla d'urgència ha d'ésser realista, operatiu, per arribar a definir un ordre de prioritats. Finalment s'assenyalà: "Aquesta és una reunió autoconvocada. No existeix el protagonisme de ningú. Es tracta de superar els criteris propis, no pas renunciar-hi sinó superar-los.

Entenem que, avui, l'autèntic protagonista és el poble."

En els acords de l'ample espectre ciutadà cal diferenciar dos punts essencials: el pla d'urgència i el programa municipal de transició fins a les eleccions municipals. Si bé la idea central dels partits polítics s'enfocava en la perspectiva d'un programa municipal de transició, no es pot entendre aquest sense la incorporació, als seus plantejaments generals, d'un pla d'urgència que plasmi en la realitat els acords establerts i les prioritats de les qüestions a resoldre.

EL PROGRAMA DE TRANSICIÓ

En primer lloc, 2en què es concreta el programa municipal de transició? Els objectius d'aquest programa se centren bàsicament en cinc punts. El primer esmenta la necessitat d'acceptació o acord —la plasmat— de principi sobre un programa de transició municipal, negociat entre el consistori i la comissió ciutadana de partits polítics. L'accés a la informació de l'Ajuntament, en un segon punt, assenyala la col.laboració activa del consistori en l'elaboració de la informació que la comissió requereix; d'altra banda, la creació de comissions mixtes Ajuntament-partits. En un tercer aspecte es detallen les gestions conjuntes en el transcurs del període de tansició, en base a: Acord conjunt o negociació de totes les decisions més importants; elaboració del pressupost de 1978; presència de la comissió de partits a les reunions de la permanent; acord sobre un pla d'urgència per al període de transició, amb la participació de totes les forces reals de la ciutat, amb el fi de sortir com més ràpidament millor de la crisi; negociació d'una ajuda estatal que acabi amb els deutes contrets per l'obra de la Gran Via i altres greus problemes. Un quart punt assenyala la necessitat de garantir eleccions municipals plenament democràtiques. És a dir: imparcialitat del consistori en les properes eleccions, exigència immediata dels comicis, revisió del cens, dissolució del sometent local i l'adequació de la nomenclatura i símbols de la ciutat a l'etapa democràtica. El darrer aspecte que assenyala aquestt programa municipal de transició concreta que el comunicat de principis sigui signat davant de parlamentaris.

L'elaboració del pla d'urgència haurà d'anar a càrrec de: entitats econòmiques i financeres de la ciutat, Ajuntament, patronals, centrals sindicals, associacions de veïns, col.legis professionals i entitats culturals i cíviques i, finalment, els partits polítics com a catalitzadors que prestin la seva força per a solucions polítiques, amb el suport dels parlamentaris. Els punts a considerar es divideixen en tres apartats: econòmics, municipals i socials.

En l'aspecte econòmic cal considerar la manca de finançament a les empreses en general; mesures de reactivació econòmica; reconversió industrial de la ciutat: reestructuració tèxtil, reestructuració d'indústries marginals i noves indústries; expedients de crisi i de regulació de jornada laboral. Quant a l'atur, cal esmentar les mesures sobre: subsidis, control de carnets d'atur, control de les oficines de col.locació i agilització de tràmits, mesures de disminució de l'atur, reconversió professional, feina per als joves, qüestions d'absentisme laboral i controls de la Seguretat Social i, finalment, el control del cost de la vida i dels canals de distribucló. Pel que fa a qüestions municipals, el pla d'urgència recull aspectes com: urbanisme, pla comarcal, plans parcials, dèficits escolars i manteniment d'edificis; sanitat, dèficits i control; transports públics; obres públiques, Gran Via; seguretat pública; informació i anàlisi de la situació real de l'Ajuntament; esport, temps lliure i cultura. Finalment, i en el darrer apartat —aspectes socials—, cal destacar l'atenció a vells, jubilats i disminuïts físics i mentals.

Tal com assenyalava el PSUC en plantejar el pla d'urgència, no es pretén copar l'Ajuntament, al contrari. L'objectiu és que, malgrat que no es perfili una candidatura unitària per a les municipals juntament amb "Socialistes de Catalunya"i Convergència Democràtica de Catalunya", sigui factible un acord pluralista entre totes les forces reals abans de les eleccions per tal de forjar un programa unitari de govern municipal per salvar Sabadell de la crisi. Un programa que gaudeixi de la confiança popular i que sigui capaç de donar una resposta a cada problema.

ÀNGEL LACALLE

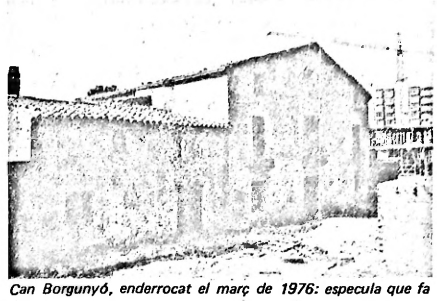

Can Borgunyó, enderrocat el març de 1976: especula que fa fort.

Un dels punts que observa el programa municipal de transició es concreta en l'adequació de la nomenclatura i símbols de la ciutat en aquesta nova etapa democràtica. En aquest sentit cal esmentar l'estudi que sota el títol de: "Vers unes normes per a una possible toponímia autòctona", ha quedat inclòs en l'informe-proposta dels partits polítics davant el posiible canvi de la majoria de carrers de Sabadell, que recobrarien d'aquesta manera els seus noms originaris.

Aquest estudi, realitzat per l'historiador sabadellenc Andreu Castells a instàncies de la comissió ciutadana de partits polítics i patrocinat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell, intenta adaptar la toponímia històrica de la ciutat a l'actual realitat. Les pautes que l'estudi assenyala queden concretades en tres aspectes: anteposar per ordre de prioritats noms de repertori sabadellenc, topònims catalans i, finalment, rètols generals que d'alguna manera es cregui oportú reinstaurar. L'informe comprèn un extens estudi sobre la història de la nomenclatura urbana de la ciutat que, partint del segle XVIII, va fins a l'arribada de les tropes franquistes i el seu posterior assentament.

Un dels aspectes més curiosos que consten a l'estudi és que al nomenclàtor dels carrers de Sabadell, que conté al voltant de 1.100 carrers, els personatges de tendència dretana hi ocupen en l'actualitat el 41 per cent, els d'esquerres el 9,9 per cent, mentre que el 48.2 per cent restant són denominacions sense cap significació política.

Pacte de CC OO i USO amb SEFES

Baix Llobregat: crear nous llocs de treball

El passat 18 de gener les centrals sindicals Comissions Obreres i USO subscriviren, conjuntament amb l'organització patronal SEFES, en l'àmbit de la comarca del Baix Llobregat, nou punts d'acord encaminats, com s'hi recull, al "rellançament econòmic de la comarca. La creació del més gran nombre possible de llocs de treball i la conservació dels que hi ha". Com una dada d'interès hem de dir que cap punt no suposa una contrapartida d'una part a l'altra, ja que tots són mostra d'un consens per aconseguir els objectius assenyalats, perquè són profitosos per a ambdues parts.

No farà nosa enunciar breument les línies generals dels acords, per bé que la premsa diària ja els ha difós. Després de coincidir en la necessitat que es facin eleccions sindicals a tots els centres de treball i que es reconegui la central sindical en el marc de l'empresa, amb possibilitat de disposar de tauler d'avisos, s'entra de ple en les qüestions de la crisi. Les principals són les següents: Necessitat de fer un estudi comarcal sobre el tema de la productivitat i de l'absentisme en el qual cada part exposarà els seus criteris que, com es pot suposar, són diferents; conveniència del diàleg previ abans de tramitar els expedients de crisi per evitar, tant com es pugui, que acabin amb el tancament de l'empresa, suport conjunt de la tramitació dels crèdits que necessitin aquelles empreses que travessen una situació de crisi; petició conjunta de crèdits per a la comarca; sol.licitar a l'Administració que s'agilitzin la tramitació de crèdits i la d'expedients de crisi, quan s'acordi així per aconseguir que es cobrin immediatament les prestacions; cancel.lació dels deutes a la hisenda pública i de les quotes patronals a la Seguretat Social per a aquelles empreses que travessen situacions crítiques; sol.licitar subvencions per a obres d'equipaments a la nostra comarca, per donar feina a treballadors actualment en atur.

El motiu d'aquests acords és la greu crisi que travessa la comarca del Baix Llobregat —on, en l'actualitat, hi ha 20.000 treballadors sense feina i s'estan tramitant 41 expedients de crisi que afecten 3.800 treballadors— i també la manca d'inversió i la retallada de crèdits per part dels grans bancs, que situa en posició difícil les empreses petites i mitjanes. Hi ha localitats, com és ara Cornellà, on des de fa tres anys no s'han creat llocs de treball. Això suposa, juntament amb els expedients de crisi que se succeeixen, un fort increment de l'atur general i de l'atur juvenil en particular. De més a més, el fet que la manca de feina se centri al sector de la construcció i que els equipaments que corresponen a la comarca no es construeixin, fa que la situació adquireixi tons de verdadera gravetat.

Per això tant Comissions Obreres com USO s'han adreçat als altres sindicats i a la patronal per subscriure aquests punts, que seran també enviats als partits polítics, ajuntaments i altres entitats per tal d'aconseguir superar, conjuntament, fins on sigui possible, la situació descrita. Això contribueix a dotar els treballadors de més força per vèncer aquesta situació, si bé és veritat que no descartem, ans al contrari, la mobilització perquè tots els punts s'arribin a acomplir del tot.

Des d'un punt de vista sindical, cal lamentar l'autoexclusió de la UGT —que va argumentar que el Consell Nacional del PSOE era contrari a aquests acords— i de la CSUT —que no estava d'acord que es fes l'estudi sobre la productivitat—, ja que això restarà força per al desenvolupament dels acords. Cal tenir en compte, però, que la major part (60.000) dels treballadors de la comarca estan a Comissions Obreres.

Amb aquests acords s'assenten les bases, al Baix Llobregat, per avançar en bloc contra els monopolis i els grans bancs, verdaders causants de la crisi, i per encetar un debat entre forces polítiques, econòmiques i socials sobre l'esdevenidor d'una comarca que, pel fet que la majoria dels seus habitants va votar per l'esquerra, ho necessita per perfilar i aclarir el seu camí futur.

CARLES NAVALES

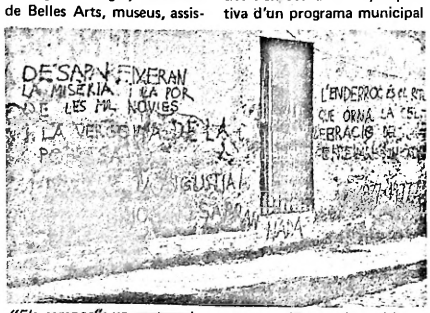

"Els campos": un centenari per a la mort (Fotos d'Angel Lacalle)

Carta molt oberta

La catalanització de l'escola

Tenim la Generalitat provisional, tenim la Conselleria de Cultura, hi tenim un conseller,... ¿què se'n pensa fer, ara, dels projectes d'escola catalana? El senyor Pi i Sunyer deia no fa gaire que convenia molt la creació d'escoles catalanes depenents de la Generalitat. Segons aquestes declaracions, la Generalitat crearia les seves escoles, que serien "catalanes"; sembla que ell mateix insistia que no era pas qüestió d'imposar la nostra cultura a ningú, així com tampoc nosaltres no volem que se'ns imposi una altra cultura. Suposem que aquestes escoles serien molt ben dotades i orientades pedagògicament, que les seves programacions serien inequívocament catalanes, i el català la llengua instrumental de tot l'aprenentatge. En una paraula, serien la nineta dels ulls de la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

Sembla que el senyor Pi i Sunyer es dóna sense ni tan sols presentar batalla. ¿Que ja és un fet consumat, potser, l'existència de les tres menes de xarxa escolar al nostre país, segons sembla el desig de la dreta que ens governa des de Madrid i dels seus acòlits? És a dir: l'estatal, la privada i la dels "ens" autònomics (llegiu-hi Generalitat en el nostre cas). ¿O és que, d'entrada, ja hi anem d'acord, amb aquest projecte?

La Generalitat del 32 es va trobar amb un estatut retallat que li atorgava aquesta mateixa caritat. Ara bé, l'empenta que es duia l'any 31, a l'estatut de Núria, reclamava la totalitat de l'ensenyament, i l'empenta amb què es prosseguí després va fer que la realitat començés d'esbotzar les estretors d'aquell estatut-cotilla. ¿On és ara l'empenta de la nou-nada Generalitat, que s'acontentarà, sembla, amb un projecte tan minso?

A fe que, des de la plaça de Sant Jaume, se'ns parla en un llenguatge ben estrany. Per començar se'ns torna a parlar dels catalans i dels no-catalans que vivim a Catalunya, quan això semblava un concepte superat en la pràctica política dels darrers anys: és català tothom qui viu i treballa a Catalunya; després se'ns planteja la cultura catalana, en conseqüència —però— amb el criteri anterior, com una qüestió que afecta només una part de la població de Catalunya: la cultura catalana (la història, l'economia, la política, les institucions, la literatura, el folklore, la llengua, ...) és de tots els ciutadans d'aquest país, —i la cultura no és una cosa immutable: evoluciona, es va fent amb les aportacions de tots— i per tant tots hi tenen dret. La Generalitat, doncs, hauria de ser la primera de proclamar-ho als quatre vents i d'esforçar-se perquè això esdevingués realitat. Perquè si la Generalitat no mostra una imatge més clara de representar i englobar els interessos i les necessitat de tot el poble català, el desencís —que ja hi és— pot donar pas al menfotisme o a la reacció. Un nacionalisme no-integrador, tancat, possibilista, és un nacionalisme ben allunyat d'aquell pel qual hem estat lluitant tots aquests anys els catalans ("d'origen i d'adopció"); i és ben clar que fou el nostre nacionalisme que va guanyar les eleccions del 15 de juny. És en nom d'aquest nacionalisme, doncs, que la Generalitat ha de parlar.

Que els plans d'estudi s'adeqüin a la realitat del país.

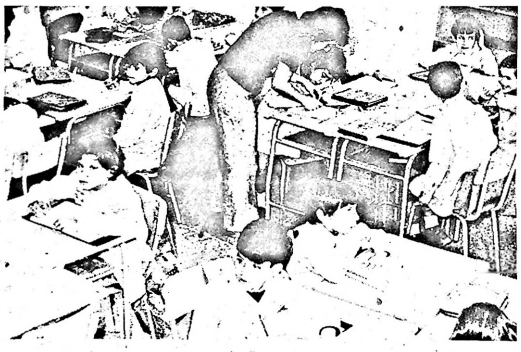

Les "escoles catalanes", la nineta dels ulls de la Conselleria de la Generalitat (Fotos d'arxiu)

Nosaltres esperem, en canvi, que la Generalitat treballi primordialment per la catalanització de tot l'ensenyament i de tota la vida cultural del país. I la primera cosa que cal fer és pressionar perquè els plans d'estudi i el material escolar s'adeqüin a la realitat del país, des de l'EGB fins a la Universitat; que la formació dels futurs ensenyants a tots els nivells vagi en aquest mateix sentit; que s'intensifiqui el reciclatge dels ensenyants actuals en exercici perquè rebin la complementació en formació cultural catalana que l'Escola de Magisteri del seu temps no els va donar; que l'ensenyament de la llengua catalana sigui un fet per a tota la població escolar... No podem pas renunciar d'entrada a influir damunt tot l'aparell escolar. Dins un context així, l'existència d'unes escoles pilot de la Generalitat, com qualsevol d'altres realitzacions pilot en el camp de l'ensenyament i de la cultura en general, poden tenir tot un altre sentit.

En el terreny de la llengua, l'actuació ha de ser decidida. Cal prendre com a cosa pròpia la planificació lingüística de l'ensenyament; és per això que, per exemple, l'ensenyament del castellà —com de qualsevol altra llengua, com de qualsevol altra matèria—, la Generalitat l'ha de reclamar també com a dret inalienable.

Però aquesta falta de dinamisme que ara denunciàvem —¿o ens ho fa veure la nostra impaciència?— es mostra amb claredat en aquests moments. A part la primícia de les declaracions del conseller de Cultura, cap declaració programàtica encara en una qüestió tan urgent i tan sentida, res que esperoni els ensenyants d'una manera especial. A Palau haurien de saber que, enguany, la imminència de l'autonomia ha fet moure el triple de mestres que l'any passat cap al reciclatge de llengua, didàctica i cultura catalanes que duen els ICES de les Universitats. ¿Què passaria si la Generalitat fes una crida recomanant, la conveniència d'aquests reciclatges? ¿I fins i tot si els impulsés de forma accelerada a tot Catalunya, d'aquí fins a començament del proper curs, comptant amb la col.laboració dels ICES i dels Ajuntaments?

D'altra banda, l'ensenyament de la llengua a les escoles estatals a càrrec de professors especialitzats ha sofert un retrocés significatiu que no s'hauria d'haver produit mai. Encara és l'hora —¿o potser n'estem mal informats?— que la Delegació d'Ensenyament del Català d'Omnium Cultural doni una explicació plausible de per què s'ha abandonat tantes classes de català, i tants de professors s'han quedat sense feina. Potser una actuació decidida de Cultura encara podria aconseguir de redreçar més d'una situació —sinó totes— i començar d'estructurar un cos de professors especialitzats al seu servei.

Es fa indispensable, doncs, i amb una gran urgència la constitució d'una comissió a Conselleria de Cultura, amb la participació de tots els sectors implicats, que comenci a treballar per la catalanització de l'ensenyament. Fóra de doldre que es confirmessin els rumors que parlen de la constitució d'una comissió semblant d'àmbit molt reduït. La urgència no justifica pas cap exclusió en la participació. Tothom hi ha treballat durant aquests anys i tothom hi té coses a aportar.

El curs 1977-1978, doncs, no el podem considerar pas com a tancat per a la catalanització de l'escola, sinó que encara s'hi poden fer moltes coses positives, sobretot de cara a augmentar el potencial disponible pel curs que ve. Mentrestant, des de Cultura, aquesta comissió i els tècnics que hi estiguessin integrats podrien elaborar ràpidament un pla d'actuació, almenys per als tres cursos propers, pel que fa al cicle obligatori d'ensenyament. Això hauria de comprendre: reciclatges de mestres, introducció de temàtiques específiques dins la programació de Ciències Socials, programació de la llengua catalana per als nens que no la tenen com a pròpia, planificació de les tasques dels mestres ja capacitats dins les pròpies escoles i distribució del professorat auxiliar especialitzat. D'altra banda, i fora del cicle obligatori, caldrà insistir en el reciclatge dels altres ensenyants, en la reforma del pla d'estudis de les Normals, en la introducció de la llengua i dels continguts catalans a l'ensenyament mitjà i superior i en l'elaboració del material didàctic que sigui de necessitat més urgent.

Es pot arribar a ser molt operatius només que es vulgui sistematitzar i aplicar totes les aportacions que hi ha hagut fins ara en aquest terreny, sobretot aquelles que la pràctica de molts anys ha confirmat. I, sobretot, si no ens embranquem en discussions ideològiques sobre els matisos dels diferents enfocaments.

LLUÍS LÓPEZ DEL CASTILLO

nous horitzons

Acaba de posar-se a la venda el número 39 (gener de 1978)

Més sobre el IV Congrés:

El partit de masses, per Joan Sanjuan

Un debat per iniciar: **Partit i sindicat**, per Jaime Aznar

Partit de govern i de lluita, per Gianni Cerveti

Economicisme i moviment obrer, per F. Fernàndez Buey

Sanitat i eleccions municipals, per N. Acarín i A. Arteman

Documents:
Quina austeritat?
Crida contra la repressió a Alemanya

Comuniquem als nostres lectors el nostre nou domicili: NOUS HORITZONS. Vallespir, 171 baixos, Barcelona, 14. Telèfons: 321 21 95, 230 60 43
Adreceu-vos aquí per les subscripcions i qualsevol correspondència.

LLUITA, CULTURA, SOCIALISME

Divendres, 10 de febrer

Al Saló d'Actes del Col.legi d'Advocats de Barcelona (Mallorca, 283, cantonada Llúria)

A les 19:
Primera part: **La lluita per la cultura en l'avenç cap al socialisme.**

Presentació: Gregori López Raimundo
Rafael Ribó

Taula rodona, amb la participació de:
Luciano Gruppi, de la direcció del PCI, sots-director de "Crítica Marxista"
Jean Elleinstein, del PCF, director adjunt del CERM.
Manuel Azcárate, de la direcció del PCE.
Joaquim Sempere, de la direcció del PSUC.
Manuel Sacristan, del PSUC.

A les 22,30:
Segona part: **El compromís polític de l'intel.lectual.**

Amb la participació de:
Antoni Tàpies
Raimon
Oriol Bohigas
Josep Laporte
Maria-Aurèlia Capmany
Lola Gaos
Jordi Carbonell

Moderador: **Roman Gubern**

ORGANITZA: COMISSIÓ DE CULTURA DEL PSUC

D'extraordinàriament interessant caldria qualificar el debat que organitza la Comissió de Cultura del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i que comptarà amb l'assistència de personalitats notables tant del món cultural català com dels partits comunistes italià, francès i espanyol. Acte obert a tothom, hauria de convertir-se en una referència decisiva sobre la política cultural de l'esquerra. Tal com indica el títol genèric de l'acte, importa saber conjuminar la conformació d'una societat socialista amb un impuls intens a la configuració d'un marc on la cultura pugui desenvolupar-se d'acord amb els interessos de la majoria.

Publiquem la part substancial de la ponència sobre la sindicació de tècnics i professionals que, en nom del Comitè Executiu, va presentar Rafael Ribó al ple del Comitè Central del PSUC celebrat els dies 28 i 29 de gener i que va ser aprovada. La ponència no pretén pas tancar el debat sobre l'aliança de les forces del treball i de la cultura ni oferir solucions rotundes i acabades, sinó que dóna unes propostes d'acord polític per progressar en el treball en aquests sectors. Són propostes integradores, que tenen molt en compte el grau de deteriormament i de distorsió que ha anat apareixent al voltant d'aquest tema.

Ponència aprovada pel Comitè Central del PSUC

La sindicació de tècnics i professionals

El debat sobre la sindicació de tècnics i professionals ha provocat dins del partit i durant el darrer any i mig enfrontaments entre els companys i una forta polarització a l'entorn de posicions de vegades personalistes i esterilitzants.

Aquest debat ha estat endegat amb força insuficiències polítiques i al seu darrere s'han plantejat expectatives polítiques més profundes però que no podien ésser resoltes amb les mateixes argumentacions.

Pel que fa a la pràctica concreta que se n'ha derivat, s'ha assolit un equilibri de "debilitats", ja que en molts casos cap de les opcions sindicals en discussió no ha aconseguit una implantació massiva ni, qualitativament parlant, notable.

Per últim, cal fer una referència explícita i autocrítica a la posició del partit, i en especial de la direcció. Malgrat els acords presos pel Comitè Central a les darreries de l'estiu de 1976, aquells acords no foren desenvolupats i la seva aplicació ha estat pràcticament nul.la.

Hi ha hagut un cert abandonisme sobre aquest tema, potser amb l'esperança d'un millorament mecànic amb el pas del temps. Això, lògicament, no ha estat així i avui és urgent trobar els punts més genèrics de definició política al voltant dels quals s'aconsegueixi un consens de pràctica política.

Abans de definir elements d'una proposta política, hem de situar aquest debat emmarcat per les consideracions que es deriven del nostre projecte polític general. Aquestes consideracions són les següents:

1) La formulació que es fa al Programa del partit respecte al model de **revolució** de la majoria, el paper dels tècnics i professionals, o dels sectors de les forces de la cultura, i **el lideratge de la classe obrera:**

"Avui, als països de capitalisme avançat, la classe obrera, la pagesia i el conjunt dels treballadors assalariats manuals i intel.lectuals, formen la immensa majoria de la població. Constitueixen una força social objectivament interessada en l'enderrocament del capitalisme i la construcció del socialisme. Altres classes i capes, lesionades de diverses maneres pel poder del capital monopolista, poden sentir-se atretes per un nou model de societat." (pàgina 11).

"La classe obrera... Ha esdevingut la classe més nombrosa i decisiva de la societat i duu a les entranyes l'esdevenidor socialista i comunista dels polbles hispànics. Per les seves característiques i per les seves tradicions revolucionàries, la classe obrera és el dirigent natural de la revolució espanyola futura" (pàgina 58).

"Les condicions de lluita dels treballadors intel.lectuals s'apropen actualment a les dels treballadors manuals, com ho testimonien les múltiples accions, tancades als llocs de feina i vagues de metges i infermeres, mestres i professors, així com també les múltiples activitats socials i professionals dels advocats i d'altres membres de les professions liberals, i les mobilitzacions dels funcionaris de l'Administració pública." (pàgina 59).

El lideratge de la classe obrera, definit així al Programa, s'ha de saber traduir en una progressiva hegemonia de la classe obrera respecte als altres sectors socials, però precisament a la recerca d'una influència majoritària en tots ells que potenciï i eixampli el nostre model de socialisme en llibertat.

2) La definició de **l'aliança de les forces del treball i de la cultura** i la discussió al voltant d'aquest concepte. Com diu el mateix Programa (pàgina 56): **"Per aliança de les forces del treball i de la cultura entenem el bloc de forces motrius de la lluita per les llibertats i pel socialisme. Aquest bloc no és la suma mecànica dels interessos de sectors socials diversos, sinó la suma de moviments socials, la mobilització de sectors distints en funció d'un mateix projecte de societat i d'uns objectius comuns".**

No es tracta, doncs, d'un fenomen automàtic. No hi ha una clara consciència, de constatació immediata, de la identitat d'interessos i objectius dels sectors professionals amb la classe obrera. Hi ha una convergència de lluites que nosaltres hem d'inscriure dins del mateix projecte global.

Hem de fugir de les posicions obreristes o ideologistes en el tractament d'aquesta qüestió. L'opció sindical de Comissions Obreres s'ha desenvolupat, en els sectors aquí en debat, entre les capes més proletaritzades o entre activitats més propenses a l'ideologisme. I d'això s'ha derivat, de vegades, una traducció mecànica del lideratge de la classe obrera en mimesi sindical o el plantejament d'opcions sindicals amb elements programàtics que correspondrien pròpiament a un partit polític.

3) **La diferenciació entre l'opció sindical i el treball al si dels moviments de masses.** La sindicació és un dels aspectes, quasi sempre el més important però no l'únic, del treball als moviments de masses. La tendència a tancar-se dins del partit s'ha reforçat amb aquest debat i sovint l'hem convertit en una picabaralla entre comunistes sense cap projecció als moviments reals del sector.

Hem de ser conscients del paper que ens pertoca jugar com a militants comunistes al si dels moviments de masses, difonent la nostra alternativa com a partit, encapçalant les lluites de tots els sectors. És una problemàtica que ha de ser assumida per tot el partit en el seu conjunt. La manca d'orientació política en el treball de masses, que alguns redueixen al debat sindical, ha provocat nombroses fugides de companys que han passat a militar a altres sectors o han deixat de militar.

4) **El tractament específic** que mereixen aquests sectors pel que fa a l'opció sindical, i fins i tot la diversitat existent dins de cadascun dels sectors (ensenyament, sanitat, etc.). Cal considerar la progressiva assalatització dels professionals, però junt amb la creixent degradació de la seva funció social, les relacions concretes i diverses que s'estableixen als centres de treball, la tradició de lluita sindical, etc., com a factors que condicionen l'opció sindical concreta.

5) **La incidència del combat polític** en l'opció sindical. El complex procés de conquesta de la democràcia a l'Estat espanyol, on no s'ha produït una ruptura puntual i ha mancat un determinat protagonisme decisori de les masses en el canvi, incideix negativament en les possibilitats de clarificar les opcions sindicals i d'assolir ràpidament la unitat. També hem d'inscriure això en l'actual context europeu, tenint present el paper que juga la socialdemocràcia, sobretot l'alemanya, que a l'Estat espanyol hom pretèn traslladar al PSOE mitjançant "l'alternativa de poder" i el bipartidisme. Els sindicats, en aquesta estratègia, juguen un paper de gestió ben diferent dels plantejaments que defensen CCOO d'un sindicalisme sociopolític. El dilema se situa entre l'opció hegemònica de les centrals sindicals "per se" i el seu paper o el protagonisme de les assemblees obreres i l'actuació dels representants unitaris.

El PSOE, conseqüentment, busca la traducció dels resultats electorals del 15 de juny en resultats sindicals potenciant UGT amb l'aspiració d'aconseguir l'hegemonia i el control sobre el conjunt dels treballadors. No cal subratllar la importància que juga en aquesta estratègia el sector dels professionals.

Per tot això esdevé difícil treballar en la perspectiva immediata de la unitat sindical. En aquests sectors, els sindicats plenament unitaris són impossibles de construir. Cal distingir sindicats de **moviments** unitaris, ja que l'actitud de la UGT, en concret, impossibilita avui les opcions orgàniques plenament unitàries.

Malgrat això hem de discutir a cada sector la possibilitat dels sindicats autònoms —autònoms respecte a les centrals sindicals— que es poden desenvolupar amb la nostra presència i participació allà on motivacions de classe o especificitats d'un sector impossibiliten l'opció de Comissions Obreres.

Caldrà pensar en aquests sindicats autònoms sempre en la perspectiva de reforçar l'aliança de les forces del treball i de la cultura i com un instrument més en aquesta fase de transició. Hem de mantenir el prestigi i el capital polític que representa l'aspiració unitària dins dels sindicats autònoms.

Per tot això, el nostre treball polític hauria de baser-se en els següents criteris:

a) Treballar en les properes eleccions sindicals en la perspectiva de Comissions Obreres, o sigui amb llistes obertes i unitàries.

b) Pel que fa a l'enquadrament sindical, avançar en l'aspiració unitària tot respectant l'especificitat de cada sector i la diversitat de formes de lluita i de reivindicacions.

c) Plantejar com a norma general la **doble afiliació:**

1. Impulsant Comissions Obreres a tots els sectors i com a garantia de l'aspiració unitària abans esmentada.

2. Participant en tots els moviments que representin la majoria de cada sector, amb presència real dels moviments als sectors professionals, construint les bases per a organitzacions sindicals autònomes on sigui possible.

3. Organitzant dins dels sindicats autònoms les centrals sindicals com a tendències reconegudes als estatuts corresponents.

4. Desenvolupant el treball **complementari** en les associacions professionals (per exemple: els metges i el seu col.legi professional).

d) Reivindicar el dret dels funcionaris a la sindicació, explicant el nostre vot particular en el debat constitucional i fent una nova declaració política reivindicativa sobre aquesta qüestió.

e) Reforçar l'acord ja pres pel Comitè Central, pel que fa als tècnics i professionals d'empresa productiva, de sindicar-se a Comissions Obreres.

L'aplicació d'aquests criteris, que configuren la proposta d'acord polític, comportarà la superació d'un conjunt de problemes polítics i sindicals. En el camp polític el partit ha de treballar en la seva aplicació com un tot i dins de la perspectiva d'approfundir el treball en els moviments de masses. Això representa un sentit d'orientació i d'autoritat al moment d'explicar els acords del Comitè Central i d'articular-ne orgànicament l'aplicació. És evident que els principals impulsors d'aquests acords hauran de ser els comitès territorials que duen a terme la direcció política dels moviments de masses. Aquesta és una tasca urgent en la qual hem d'implicar tots els companys cridant a la seva responsabilitat i participació. Hem de superar, de forma inajornable, la divisió existent al voltant d'aquest debat.

En el camp sindical caldrà treballar amb el criteri de la doble afiliació, aquí abans definit, sempre amb la perspectiva de reforçar l'aspiració unitària. Pràcticament a tot el camp de la sindicació de tècnics i professionals s'admet la doble afiliació; però caldrà trobar fórmules de superació de tots els obstacles existents. Allà on siguin possibles les opcions autònomes, el treball de les centrals com a tendències reconegudes s'ha de dirigir a reforçar la unitat, evitant, entre companys, tot tipus de competència afiliativa.

Míting a Vic

L'alternativa dels comunistes

Al local de l'AISS de Vic va tenir lloc un acte al qual assistiren unes 500 persones. Els diputats comunistes Gregori López Raimundo i Maria Dolors Calvet explicaren el treball dels comunistes, al parlament i fora d'ell, per canviar les coses. Joaquim Capdevila, responsable del PSUC a Osona, llançà una proposta per tal de fer complir el Pacte de la Moncloa a la comarca. Entre les diverses mesures que s'hi proposen destaquem: subsidi suficient per a tots els parats, control democràtic dels expedients de crisi, crèdits per a les empreses en situació de crisi i que es considerin viables, pla comarcal de vivendes socials, confecció d'un catàleg de sòl urbà, construcció de la Residència de la Seguretat Social, reestructuració democràtica del sector téxtil i anar cap a la creació d'un Consell Comarcal provisional que avenci en el camí de la institucionalització de la comarca com a unitat administrativa i política.

La mesa del míting de Vic (Foto Montalvo)

El company

JOAN ROMERA MARTÍNEZ

ha mort

a les illes Balears fent el servei militar.

La redacció i l'administració de TREBALL expressen als seus familiars el testimoni de la seva solidaritat.

Reunió del Comitè Central

Comunicat del Secretariat

El Comitè Central del PSUC s'ha reunit a Barcelona els dies 28 i 29 de gener, amb la presència de José Sandoval, membre del Comitè Executiu del PCE. En el primer punt de l'ordre del dia, el Comitè Central ha discutit i aprovat, amb un vot en contra i tres abstencions, un informe sobre la situació política presentat pel secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, i ha pres, entre altres, els següents acords:

1r. Fer pública una declaració sobre la situació política que sintetiza les perspectives immediates fonamentals del PSUC.

2n. Crear un centre del Comitè Central, vinculat al Secretariat, per coordinar, a nivell central, la campanya, descentralitzada, de les eleccions municipals i nomenar-ne els components: Francesc Trives com a responsable, Jordi Borja, Jordi Solé-Tura, Domènec Martínez, Josep Maria Riera, Manuel Vàzquez Montalban, Matias Vives, Carles Quingles i Francesc Frutos.

3r. Aprovar una campanya de finançació de les eleccions municipals consistent en la venda pública d'un milió de bons de cent pessetes.

4t. Ratificar la importància de l'operació canvi de carnet, concebuda com un campanya d'enfortiment polític i organitzatiu del partit, així com la campanya de promoció i venda de les publicacions del PSUC promoguda per la Secretaria de Propaganda.

En el segon punt de l'ordre del dia, el Comitè Central ha discutit una ponència sobre la sindicació de tècnics i professionals presentada per Rafael Ribó en nom del Comitè Executiu. Després d'un debat molt ampli, en el qual han intervingut 24 membres del Comitè Central, expressant diferents posicions, la ponència ha estat aprovada amb 17 vots en contra i 16 abstencions.

En un tercer punt, el Comitè Central ha aprovat la composició i programa de treball de les comissions d'Afers Internacionals (aquesta amb dos vots en contra i cinc abstencions) i d'Unitat, i ha decidit encarregar al Secretariat la convocatòria, per al mes de març, de la Conferència del PSUC que haurà de discutir les tesis polítiques i la proposta d'Estatuts elaborades pel Comitè Central del PCE davant el seu novè Congrés, així com d'elegir els delegats del PSUC a aquest Congrés.

Donada la importància del tema i la manca de temps per abordar-lo, el Comitè Central ha acordat traslladar a la seva propera reunió la discussió d'un informe sobre els problemes de l'ensenyament que havia de presentar Teresa Eulàlia Calzada.

Barcelona, 29 de gener de 1978
El Secretariat del Comitè Central del PSUC

De cara al IX Congrés del PCE

A propòsit del "leninisme"

¿Abandonarà el PCE el leninisme? Algunes simplificacions periodístiques entorn de la recent aprovació de les Propostes o Tesis del IX Congrés per part del recent Comitè Central del PCE han creat desconcert o han tornat a obrir ferides que ja havien obert les declaracions de Santiago Carrillo fetes als Estats Units sobre el mateix tema. Fins i tot hi ha companys que es pregunten si no hi haurà contradicció entre les bases teòriques del PSUC (que conserva en el Programa i Estatuts el terme de "leninisme") i les del PCE (que no el conservarà, en cas que siguin aprovades les tesis).

Jo, que al nostre IV Congrés vaig votar a favor del Programa i dels Estatuts del PSUC, he votat també, en la reunió del Comitè Central del PCE dels 21-22 de gener de 1978, a favor de la tesi 15a, que defineix el PCE simplement com un "partit marxista revolucionari". Ho he fet perquè estic plenament convençut que l'esperit de tots dos documents és idèntic.

Primerament, vegem què diuen exactament els textos. Les tesis del CC del PCE no "abandonen el leninisme". El que abandonen és l'expressió "marxisme-leninisme", igual com ho ha fet el Congrés del PSUC. El motiu d'aquest canvi és el caràcter sacramental que ha arribat a adquirir l'expressió, massa lligada a la versió "estalinista" del pensament marxista, versió que ha convertit la teoria comunista en un dogma estèril, incapacitat per entendre la realitat i sovint convertit en mera justificació ideològica del poder polític als països socialistes.

En segon lloc, és cert que el Programa del PSUC afirma basar-se "en el marxisme, el leninisme i altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris", i que diu del leninisme que és "l'expressió de la línia revolucionària del segle XX". Però, ¿és això contradictori amb la proposta del CC del PCE? Examinem-ho. La mateixa tesi 15a diu: "Ens considerem hereus dels qui, en les difícils condicions de la Rússia de 1917, encapçalats per Lenin, van saber dirigir la primera revolució socialista"; i, més endavant: "El PCE es defineix com a partit marxista, democràtic i revolucionari. En el qual l'aportació leninista, en tot allò que continuï essent vàlid, hi està integrada, com la d'altres grans revolucionaris". Les formulacions respectives poden ser més o menys afortunades i teòricament correctes. Però no hi ha dubte de la identitat essencial de la seva inspiració. Inspiració que es resumeix en alguns trets, com el caràcter revolucionari i comunista del partit —enfront de la socialdemocràcia—, el rebuig de l'estalinisme, l'aspiració a superar dogmatismes i a un marxisme creador, la voluntat d'aprendre de totes les experiències i de totes les aportacions teòriques del socialisme revolucionari, etc. No hi ha motius, doncs, per témer cap contradicció entre el PSUC i el PCE pel que fa als principis teòrics.

La polèmica ens pot resultar molt instructiva. Ens pot ajudar, i ens ha d'ajudar, a situar el debat més enllà de les fórmules o etiquetes. Allò que importa no és "leninisme sí o leninisme no", sinó determinar quines ensenyances hem rebut de Lenin i quines són vàlides per a nosaltres, ara i aquí. I no val a enganyar-nos: afortunadament ja fa molt de temps que hem abandonat la funesta mania de guiar-nos per la interpretació dels textos clàssics al peu de la lletra, i que ens hem posat a pensar amb el propi cervell, revisant quan calia les afirmacions de Lenin (i d'Engels i de Marx).

No hem estripat cap certificat d'ortodòxia per poder concebre un tipus de partit ben diferent del bolxevic; ni per comprendre que l'aliança d'obrers i camperols ja era insuficient com a bloc social bàsic per construir el socialisme; ni per imaginar vies no insurreccionals d'accés al poder; ni per llençar la política de reconciliació nacional. Per aquesta raó, els canvis terminològics que avui es proposen —i que el Congrés del PSUC ja ha adoptat, a la seva manera— no fan més que arrodonir un procés que ve d'anys enrere. Procés no consistent a "abandonar el leninisme", sinó a abandonar certes interpretacions massa literals, servils o mecàniques d'un pensament convertit durant anys en "sagrada escriptura".

Alguns companys que veuen amb inquietud les revisions doctrinals a què ve lliurant-se la direcció del partit, perquè hi senten el perill d'una "socialdemocratització", poden pensar que els canvis terminològics aquí comentats són un pas més en aquesta via. Jo diria a aquests companys que la qüestió no se centra en els canvis terminològics. L'abandó de certes fórmules rituals i sacramentals allibera el nostre llenguatge i el nostre pensament d'una càrrega estèril i ens col.loca més directament davant dels problemes reals, i és, al meu entendre, un gran progrés. En tot cas, aquells que sentin una preocupació pels perills de pèrdua de substància revolucionària del partit haurien de situar el debat no entorn de simples paraules, sinó en el terreny dels problemes que hi ha darrere de les paraules.

Un exemple ho pot aclarir. Es diu que hem de revisar les concepcions de Lenin sobre el partit, perquè no ens serveix el model bolxevic d'un partit de revolucionaris professionals, amb una disciplina quasi militar, etc. Però tampoc no hem d'oblidar que Lenin va sotmetre també els partits socialistes de l'època a una crítica que té encara molts elements vàlids i útils per a nosaltres. I és evident que de les ensenyances de Lenin encara són vàlides idees com la importància atribuida a la tàctica; l'anàlisi de l'imperialisme i de la dimensió internacional de la lluita de classes; el plantejament democràtic radical dels problemes de les nacions oprimides, etc. A la inversa, Lenin va valorar incorrectament la significació de les conquestes democràtico-formals sota règim capitalista, i això ha pesat negativament en els partits comunistes. I potser caldrà també revisar críticament la seducció que va exercir sobre Lenin el model d'industrialització centralitzada propi de l'Europa capitalista (que el va portar a acceptar sense reserves la divisió del treball engendrada pel capitalisme i fins i tot a fer l'elogi del taylorisme).

En definitiva, cal fer un esforç per no empobrir el debat en una batalla verbal. I la manera de fer-ho és guiar-nos pel consell, ben leninista, de basar-se en "l'anàlisi concreta de la realitat concreta", en la reflexió independent sobre la nostra realitat pròpia.

JOAQUIM SEMPERE

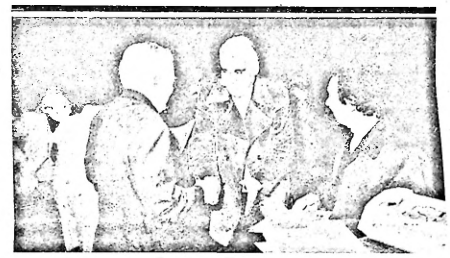

López Raimundo i Gutiérrez Díaz donen a un dels veterans fundadors del partit la litografia que reprodueix l'escut del PSUC que figurava al seu primer carnet.

A LA COOPERATIVA DE TEIXIDORS

Homenatge als fundadors del PSUC

Dissabte passat, dia 28, vàrem viure un acte especialment emotiu. Una colla de militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya que ja ho eren els anys del 36 al 39 reberen, de mans del president, Gregori López Raimundo, i del secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, una litografia que reprodueix l'escut del partit que figurava en el carnet d'aquells temps, el primer carnet del PSUC. Gregori López Raimundo va explicar que la litografia havia estat feta amb el motlle original. Aquest motlle havia estat conservat per l'impressor dels primers carnets el qual, poc temps abans de morir, havia revelat l'amagatall del preciós objecte als seus néts. Aquests, quan el PSUC va ser legalitzat el 1977, el varen lliurar al Comitè Central.

Una història senzilla, aparentment insignificant, però molt gran per als comunistes catalans i, sobretot, per als qui, representant molts altres que no van poder-hi, van omplir la sala de la Cooperativa de Teixidors a Mà, al barri barceloní de Gràcia, dissabte passat, portant al seu damunt molts anys de lluita i, encara, tota la força i l'esperança que caracteritzen els comunistes.

El Comitè Central era allà per retre homenatge —senzill però sincer— als militants que encarnen la història del partit. Un acte d'homenatge que va ser enriquit amb poemes de Feliu Formosa, que recentment ha estat distingit amb el premi Carles Riba, llegits per ell mateix i amb poemes de Miquel Martí i Pol que va recitar Núria Candela. Els versos dels dos poetes comunistes —un d'ells, Martí i Pol, afectat d'una greu paràlisi progressiva que no el pot privar, però, de continuar sent poeta i comunista— foren escoltats amb un silenci pregon i carregat d'emoció.

El president del PSUC va prometre que s'imprimiran carnets segons el model de quan la creació del PSUC i es donaran a cada militant d'aquells temps, a través de les seves respectives organitzacions. (A les fotos de Jordi Morera, dos moments de l'acte)

A la memòria d'en

Francesc Garcia Moron,

un home bo, mort el 30-1-74.

Esposa, nora, fill i nét,

el tenen present

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIO:

treball
Òrgan central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms . . . . . .

Adreça . . . . . Població . . . . . .

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

☐ Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir,171.Barcelona 14

☐ Taló nominatiu a TREBALL

☐ Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa: . . . . . .

Agència . . . . . Població . . . . . .

Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta número . . . . . , atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meva subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms . . . . . .
Adreça . . . . . .
Població . . . . . .

Cinema

Emmanuelles de tots colors

Posem davant de tot i subratllem que l'esdeveniment social que ha representat al nostre país, l'estrena de la pel.lícula "Emmanuelle", de Just Jaeckin (la veritable i primera de la sèrie com diu la publicitat), és una prova més de la fal.làcia d'una falsa desaparició de la censura. Mentre que títols com ara "Saló" o "El imperio de los sentidos" guarden un zelós torn per poder ser projectats, i no es parla, ni de bon tros, dels títols bàsics del *porno underground* nordamericà, francès o alemany, les pantalles espanyoles es cobreixen d'*Emmanuelles* de tots els colors i de totes les races.

De la repressió sexual absoluta, hem passat a la manifasseria de la líbido. Perquè les *Emmanuelles* i més concretament l'*Emmanuelle* de Jaeckin —la responsable de la sèrie que l'ha seguida—, no són sinó un succedani hipòcrita, saduceu i reprimit de la moral burgesa, plantejada sobre la necessitat de donar al poble una falsa visió de la llibertat sexual, dins de la qual es mantenen totes les normes anteriors de repressió: exhibició exclusiva de la dona nua (sublimació de la dona-objecte per a ús i consum del mascle), lesbianisme (és una cosa demostrada que al masclisme clàssic no li molesta l'homosexualitat femenina però sí la masculina), absoluta negació a l'aparició del sexe de l'home (el penis esdevé, així, un símbol misteriós i inassolible —conservació a ultrança del priapisme com a fórmula superior en l'àmbit sexual—), i continuïtat en la ideologia que tot el que es refereix al sexe es dóna de manera impersonal, freda i mecànica.

Tots aquests aspectes que veiem sense pausa a "Emmanuelle" (n'hi ha prou amb re-

llegir-la en profunditat) ens els presenten amb embolcalls enganyosos per a les ments assenyades, com és ara una excel.lent banda musical, una fotografia sublimada (parlar de "Vogue" i semblants és ser encara massa optimista) o una protagonista tan antinatural com antieròtica (¿podria un públic burgès imaginar una *Emmanuelle* que no fos la senyoreta Kristel, amb el seu pit escàs, el seu pubis arranjat, el seu maquillatge indeleble, el seu darrere d'adolescent o les seves maneres pudibundes, en contraposició amb una dona exuberant de pits grossos, malucs ampul.losos, sense maquillar, el pubis al natural i aquesta necessària indecència de l'amant ràpida i complaent?)

Tots i cadascun dels elements de l'"Emmanuelle" de Jaeckin han estat, una vegada i una altra, perfectament mesurats, sibil.linament manifassejats, per tal de satisfer un públic assenyat, que vol jugar a la llibertat amb una corda lligada a la cintura, que intenta continuar vivint en la ignorància del veritable sexe (el de l'angoixa i el plaer, en el qual no s'amaga ni s'escamoteja res, en el qual el sexe masculí té la seva veritable significació), que, en el fons, vol continuar vivint en la ignorància de l'existència, perquè l'existència, sense mentides, no és gens fàcil. "Emmanuelle" i, d'afegitó, Sílvia Kristel, és un succedani per a "voyeurs" de mala mort, per a reprimits de saló i per a lectors de consultoris sexològics. Ja és hora de dir bon clarament què és la sexualitat, què és l'erotisme i què representa la pornografia en una societat capitalista que reprimeix l'amor lliure, el canvi de parella, que controla el divorci, que protegeix el matrimoni i que permet la industrialització del sexe com un camí d'escapada per a vicis i virtuts.

"Emmanuelle" és l'aspirina que es dóna en comptes de la droga, la demostració que la llibertat no es guanya sinó lluitant. Per això és ben trist que la primera pel.lícula "S" (qualificació que donen, dins de les noves normes cinematogràfiques, a les pel.lícules pornogràfiques) sigui una barreja de masturbació dels quinze anys i de repressió matrimonial, un succedani de la llibertat sexual a què tots els éssers humans tenim dret.

"Emmanuelle" és un parany per a persones de bona fe que cal denunciar com a tal, i Just Jaeckin és un oportunista curt de gambals. La seva simplicitat i ignorància li caven la seva pròpia tomba: la de la ignomínia.

MIGUELEFE

«Emmanuelle»

Llargues cues davant d'*Emmanuelle*. "Por fi la pel.lícula tan esperada", "l'erotisme viu en uns límits inexplicables", "la sensualitat despullada" i tantos altres frases resumeixen aquest film a les cartelleres i diaris. En aquests moments a Barcelona es projecten dos títols de la sèrie *Emmanuelle* a cinc sales diferents: quatre projecten *Emmanuelle* a soques i una l'*Emmanuelle II*, àlias antiverge. Això demostra que la cosa ja no pot ser més comercial i, de fonts fidedignes, hem pogut saber que pensen tenir-les en cartell fins el mes de juny, ja que s'assegura el ple diari.

Però, i la gent ¿què n'opina? Fent gala de professionalisme informatiu, hem agafat el cassette i ens hem posat a la cua d'un d'aquests quatre cinemes, a treure l'entrada i a preguntar l'opinió dels espectadors. Ja fent cua, tots els comentaris que anem sentint tenen un caire d'humor, com, per exemple: *Ai, Emmanuelle de la meva vida que bona que estàs!*, etc., etc.

A la sortida ens llancem directament a preguntar opinions sobre aquesta famosa pel.lícula. Les respostes són de moltes menes. Intentant fer un resum de la nostra petita enquesta, podem dir que, en general, agrada més a la gent una mica gran que no a la més jove. A les dones de mitja edat els agrada perquè és luxosa i hi surten vestits bonics, però sobretot *perquè no és ordinària*, encara que una senyora reconeix que no entén massa l'*Emmanuelle* perquè sembla que sempre estigui a punt, ja que mai no porta calces, i ella no se les treu ni per dormir. Els homes diuen que és important que es facin pel.lícules d'aquestes perquè així la gent ja una mica gran té l'oportunitat de veure dones "guapes" despullades (paraules textuals d'un senyor). El 50 per cent de la gent preguntada diu que la pel.lícula no és només pornogràfica, ja que intenta tenir un argument i fins i tot una trama interessant, però sense massa sentit. Al capdavall, és totalment convencional i comercial. Ah! i molt poc excitant. De l'altre 50 per cent en podem definir les opinions com que: *és una enganyifa, per a gent de molts diners, massa senyores avorrides, esposes de diplomàtics amb moltes hores lliures, marits amb atacs de gelosia* i una opinió que reproduïm textualment: *Això és la democràcia del Suàrez i de tants com ell: simplement perquè no pensem en altres coses.*

En general, totes les dones joves preguntades tenen una opinió negativa de la pel.lícula i del personatge de l'Emmanuelle. Diuen que és irreal i que les seves reaccions eròtiques van més dirigides a excitar el públic que no a mostrar de debò allò que les dones senten normalment. Només una noia molt jove ha contestat que el personatge d'Emmanuelle *és molt real* i que *és una dona meravellosa*.

MARTA ROSÉS

Esports

El Barça, en el bon camí

De nou el Real Madrid empatà a un gol en el camp del Sevilla mentre que el Barça guanyà amb penes i treballs al Betis, al Camp Nou. La cosa positiva és que les distàncies són cada vegada més curtes i que si continua la ratxa, molt aviat el tindrem a tir.

El Betis esdevingué un rival dificilíssim, tant en la vessant tàctica com per la qualitat dels seus homes. El partit començà molt bé, amb uns serveis meravellosos d'en Cryuff, però, a mesura que els minuts passaven i aquest domini no es traduïa al marcador, els nervis varen aparèixer, com també la fatiga, que féu que el mateix Cruyff ens obsequiés amb una segona part bastant mediocre. En Carles Rexach i el jove Sànchez foren els millors a la gespa i la gramàtica salvà el Barça de l'empat, ja que el Betis aconseguí un gol quan l'àrbitre anotava els canvis, i va invalidar la jugada. Amb penes i treballs, doncs, els dos punts han quedat ací i diumenge vinent tenim un altre plat fort: l'Athlètic Club de Bilbao, adversari que sempre assoleix bons resultats a Barcelona. Emoció, bon joc i els dos punts esperem de l'encontre de diumenge que ve. Si hom hi vol assitir, cal prendre aviat els tiquets de la localitat.

Johan Cruyff ja no és aquell jugador que ho resolia tot ell sol, però, moltes vegades, el seu esforç no troba la necessària correspondència en la qualitat tècnica dels seus companys.

LA SELECCIÓ ESPANYOLA ES PREPARA PER L'ARGENTINA

La selecció espanyola de futbol es va preparant per assolir una bona classificació al campionat mundial que se celebrarà a l'Argentina el proper mes de juny. Laszi Kubala convoca a Madrid alguns dels jugadors més joves que vénen destacant en la Lliga de Primera Divisó, com es el cas del blaugrana Sànchez, un valor de forja autòctona, nat a un barri de Badalona.

El triomf, per dos gols a un, sobre la "squadra azzurra", curulla de novells jugadors, mostrà a tots els qui seguírem el partit en directe a través de la petita pantalla que caldrà treballar molt perquè s'assoleixi un conjunt digne de figurar en els primers llocs a l'hora de la veritat.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Seminari de psiquiatria i teatre

La "bogeria", manifasseria teatral

El passat cap de setmana va tenir lloc al Col.legi de Metges de Barcelona un seminari, no pas del tot aprofitat, sobre *Psiquiatria i Teatre*, organitzat pel Centre d'Estudis Psiquiàtrics i Psicològics, organització privada que coordinen, respectivament, els psiquiatres Manuel Ruiz i Rafael Herrera.

A través de les taules rodones programades i de les intervencions, de més a més dels esmentats, de Josep Monleon (crític de teatre a "Triunfo"), Iago Pericot (professor de l'Institut del Teatre), Buero Vallejo (autor teatral), Norma Schwartz (psicodramatista), Pau Poblacion (psiquiatre i autor d'un text teatral) i Josep Sanchís (professor de l'Institut del Teatre) es varen establir algunes de les inequívoques relacions entre la psiquiatria (i la psicologia) i el teatre. Sobretot en la relació de beneficis que troba l'actor (Josep Sanchís) a l'hora d'encarnar un personatge, es van palesar relacions, i més encara: les positives aportacions d'una i altra àrea a les seves respectives problemàtiques.

Una anàlisi elemental sobre el desenvolupament històric en aquests dos camps evidencia que al teatre institucional (estructura teatral burgesa mantinguda per la classe social que la va conformar) respon el teatre revolucionari en els seus diferents nivells, i que a la psiquiatria tradicional respon l'antipsiquiatria en les seves distintes derivacions. El seminari va venir a cridar l'atenció sobre aquesta altra constatació: la psicoanàlisi, les comunitats terapèutiques i la complexa qüestió dels límits entre "normal" i "anormal" (la bogeria) van tenir les seves primeres expressions en el camp del teatre. Abans, doncs, que en el camp de la ciència mèdica.

Tal com jo ho veig, el fet de no aprofitar tot el que un seminari d'aquestes característiques podia haver suposat es va deure, en gran part, a la manca d'un treball de taula (i previ) entre els qui el protagonitzaven o, si més no, l'endegaven. Aquest debat previ en temes tan enormement complexos i tan mancats, fins ara, d'un rigor d'enfocament hagués fet possible, sens dubte, una més gran riquesa a l'hora d'abordar l'apassionant tema de les relacions entre psiquiatria i teatre. Amb tot, el treball —que cal considerar només com un principi— va apuntar un parell d'aproximacions a aspectes plens d'interès. Una seria la qüestió de la presència de la bogeria al teatre espanyol. ¿Com ofereix el teatre imatges de la bogeria de la societat? Manuel Ruiz va concretar que la bogeria és, tant per al teatre convencional espanyol com per a la psiquiatria tradicional, el mateix: una cosa que s'aïlla, una cosa contra la qual cal defensar-se, una cosa que a vegades fa riure. I, a partir d'això, el tema entra per força en un camp dialèctic que, no cal dir-ho, va més enllà dels límits d'un escenari o d'un "manicomi". Les relacions entre psiquiatria i teatre s'eleven aquí en categoria, i el debat passa obertament per continguts "polítics". Una segona aproximació que, segons el meu parer, va concretar el seminari, fou la qüestió del personatge i de l'actor ("el mite de la persona i la il.lusió del personatge", ho va anomenar Sanchís). Les fronteres de la realitat i la ficció són traspassades per l'actor sense greus problemes, ja que es mou en un terreny prèviament tancat per la mateixa representació. Els aspectes sensorials i afectius també són explorats per l'actor quan interpreta, encara que sempre dins els límits de la cosa imaginària. ¿Quins mecanismes s'estableixen entre personatge i actor? ¿Quina relació hi ha entre ells? ¿Quins perills de despersonalització assumeix la feina actoral?

El seminari va concretar la necessitat d'un rigorós treball de recerca de la identitat, aplicable tant al teatre com a la psiquiatria, de dos camps concrets durament manifassejats durant els anys de dictadura. I jo afegiria alguna cosa més: d'alguna manera, aquest seminari de Psiquiatria i Teatre va expressar la necessitat urgent d'abordar treballs d'investigació (anàlisi, reflexió, contrast d'opinions, etc.) a partir d'una professionalitat i d'un rigor normalment no aplicats fins ara. Després de la denúncia de moltes situacions injustes, és l'hora del rigor en la feina. El seminari, fins i tot amb els seus aspectes negatius, ho ha palesat.

PÉREZ DE OLAGUER

Felipe Gonzàlez a Alger

Joc d'escacs al Magreb

Nous esdeveniments sembla que apunten un canvi en la correlació de forces que redueixi la zona del Magreb. El viatge diplomàtic de Don Juan a Líbia, la visita de Felipe Gonzàlez a Alger, l'estada de Hassan II a Madrid i la proposta de pau que el Front Polisario ha fet a Mauritània són els nous elements o, si més no, els més rellevants, de la situació.

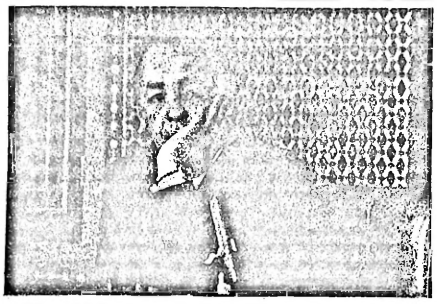

"El rei del Marroc no té gaire clara la seva situació actual"

La visita diplomàtica de Don Juan a Líbia representa sens dubte un intent espanyol de diversificar al màxim els contactes al nord d'África, fet que es veuria subratllat per la personalitat de l'emissari. Respecte al motiu més concret del viatge, el diari "El País" apuntava la possibilitat que Don Juan intentés aconseguir que Gadaffi no prestés suport a Cubillo i al seu MPAIAC.

Evidentement, és molt més interessant el viatge de Felipe Gonzàlez a Alger, on ha estat rebut amb els màximes honors. Com ha dit la premsa aquests dies, les relacions entre el PSOE i Algèria han estat prou bones com per aconseguir que es clausurés l'emissora d'en Cubillo, "Radio Canarias Libre". Bumedian haurà trobat contrapartides a aquest gest de bona voluntat, i no ens equivocaríem gaire si pensem que les contrapartides estan relacionades amb el problema del Sàhara i el Polisario. Les declaracions del Polisario en distanciar-se de l' MPAIAC, no reconeixent-lo com a moviment d'alliberament, han fet sens dubte les coses més fàcils per a Algèria.

Davant l'alternativa d'escollir entre el Polisario i Cubillo, l'elecció no ha tingut problemes. Cubillo ha estat sacrificat en benefici del Polisario. Evidentment, la situació no és tan simple ni tan diàfana, però serveix per comprendre les conseqüències d'aquest canvi en la política algeriana. El que no sabem encara és quins són aquests beneficis. La resposta ha de negociar-se a molt alts nivells; fins i tot és possible que Gonzàlez i Suàrez haguessin arribat a un cert acord sobre el tema del Polisario. Acord que podria consistir, i això no són sinó meres suposions, en un replantejament del suport governamental espanyol al Marroc.

La situació, extremadament delicada, per la qual travessaven les relacions diplomàtiques entre Algèria i Espanya, pot canviar radicalment després de la suspensió de l'emissora de Cubillo, que potser era l'obstacle fonamental en aquestes relacions. Si la situació es desenvolupa normalment, sense sorpreses, les relacions diplomàtiques es tornarien a replantejar, fet que seria extraordinàriament positiu per al Polisario i molt negatiu per al Marroc.

Si, a aquests elements, hi afegim la proposta de pau que el Polisario ha fet a Mauritània, amb el conseqüent aillament que suposaria per al Marroc, i els esforços USA per arribar a un acord respecte al Sàhara, s'entenen les presses de Hassan II per buscar el suport espanyol.

Pensem que no es tracta d'una ficció la proposta de pau amb Mauritània per part del Polisario. Parlem d'un país que no pot aguantar gaire temps aquesta situació de guerra i d'invasió —de facto— marroquina sobre el seu territori. El seu exèrcit es desfà i la població augmenta les protestes. Al seu gran aliat, França, no l'interessa gaire que Mauritània s'enfonsi i, davant l'alternativa de participar directament a la guerra o d'afavorir un acord de pau, és molt possible que es decanti per la segona solució, sobretot ara, a un mes i mig de les eleccions legislatives.

Si, d'altra banda, resulten certs els rumors de nous acords comercials entre Algèria i USA, no és desenraonat imaginar que aquests últims podrien transigir davant el Polisario, quan l'alternativa marroquina és molt lluny de tenir èxit.

La situació de Hassan II seria aleshores insostenible i l'única opció que li queda es trencar aquestes possibles relacions exteriors d'Algèria o provocar una guerra amb aquest país, que només podria guanyar si hi involucrava altres països no africans.

Hassan II amenaçarà Espanya amb la reivindicació de Ceuta i Melilla, amb la possibilitat d'oferir una emissora a Cubillo i ajudar el seu moviment davant l'OUA; pot amenaçar amb clàusules secretes dels acords de Madrid, amb el problema de la pesca. Tots aquests, són possibles elements a utilitzar. El rei del Marroc no té gaire clara la seva situació actual i farà tot el que pugui per guanyar en aquest forcejament. Ara bé, ¿fins a quin punt l'interessen, a l'Estat espanyol, les contrapartides marroquines?

¿No és cert que, un dia o un altre, Espanya haurà de deixar Ceuta i Melilla? ¿No és cert que el suport de Hassan a Cubillo el desprestigiaria davant l'opinió pública i davant el poble canari? ¿No és cert, finalment, que l'acord de pesca amb el Marroc és extraordinàriament desfavorable per als pescadors espanyols? ¿Quina és, doncs, la raó per la qual es continua o, més ben dit, s'ha continuat fins ara prestant suport a la política marroquina? Aquests són els grans interrogants de tot el problema.

La situació pot esdevenir, en poc temps, molt favorable per al poble saharià. La correlació de forces canvia i caldria plantejar-se la possibilitat d'una ofensiva per part de l'esquerra espanyola respecte al Sàhara.

ALBERT FARRÀS

"Davant l'alternativa d'escollir entre el Polisario i Cubillo l'elecció no ha tingut problemes: Cubillo ha estat sacrificat en benefici del Polisario" (Fotos d'arxiu)

La reunió d'Estrasburg

López Raimundo: incorporar-se de ple a Europa

El Consell d'Europa va admetre la demanda d'ingrés formulada pel Govern espanyol després de la invitació que l'Assemblea Parlamentària d'aquest Consell va fer el passat mes d'octubre a un grup de diputats i senadors, que va produir a Estrasburg una magnífica impressió.

Al retorn del seu viatge a Estrasburg, preguntem a López Raimundo quins són la importància i el significat de la sessió del Consell d'Europa.

—El fet que més sobresurt de les sessions és, sens dubte, la incorporació d'Espanya, saludada amb entusiasme i unanimitat per l'Assemblea, com també en les intervencions del president d'Austria, del primer ministre de Luxemburg i del ministre de Relacions Exteriors de Noruega. El discurs del ministre espanyol de Relacions Exteriors va ser molt aplaudit pels assembleistes europeus, i les preguntes que a continuació van fer al senyor Oreja van subratllar la disposició favorable de l'Assemblea envers la democràcia espanyola. A la vegada, aquestes preguntes van mostrar l'estranyesa produïda per la recent abstenció d'Espanya en la votació de l'ONU que condemnà el règim de Pinochet per la seva criminal violació dels drets humans a Xile. Això va confirmar la raó que ens assistia als qui, en el Congrés dels Diputats i en la Comissió de Relacions Exteriors, vàrem propugnar i reclamar el vot condemnatori d'Espanya en la reunió de l'ONU, no només per raons de solidaritat amb el poble germà de Xile, sinó també perquè l'abstenció en la qual es va refugiar el Govern espanyol anava a treure credibilitat a la nova democràcia i a perjudicar la nostra política exterior d'incorció indiscriminada amb tots els països.

—Explica'ns el caràcter dels representants al si de l'Assemblea i com actuen.

—A la delegació espanyola hi ha representants de totes les minories parlamentàries. La seva composició general i la manera com han estat designats el president, el vice-president i els delegats a les diferents comissions de l'Assemblea reflecteixen, malgrat tot, un cop més, la tendència de la UCD i del PSOE a la bipolarització, a menysestimar que Espanya no és encara una democràcia consolidada i que l'interès del país demana fer una política de concentració democràtica, de la qual se'n corresponsabilitzin tots els partits.

No obstant això, la delegació va aparèixer unida. Però aquesta unitat es podria trencar en el futur si els representants de la UCD i del PSOE persisteixen a resoldre les qüestions bilateralment, sense discutir-les amb el conjunt dels membres de la delegació espanyola.

Es tractaria, naturalment, de discutir i de coordinar la nostra acció en tot allò que afecti directament i explícitament Espanya, ja que en la resta de coses els parlamentaris de cada minoria actuarem en els grups polítics de l'Assemblea, als quals ja ens hem inscrit. Personalment, jo ho he fet al grup comunista, integrat, fins al moment de la meva incorporació, per divuit diputats i senadors comunistes de diferents països.

—¿Quina creus que ha de ser la missió, d'ara endavant, dels representants espanyols a l'Assemblea?

—La nostra missió serà respondre com cal a la favorable acollida que el Consell d'Europa ens ha dispensat, participant activament en totes les seves tasques amb un esperit constructiu i amb un tarannà democràtic. D'aquesta manera obrirem el camí per tal que Espanya s'incorpori com més aviat millor a la resta d'institucions europees de les quals es proposa formar part.

llengua — per ENRIC VIVES

És bo consultar el diccionari

La reflexió d'avui ve a tomb d'haver observat, molt sovint i en lletra impresa, errades de lèxic que podrien haver estat evitades, si més no quan hom vacil.la, amb l'acte senzill i ràpid de consultar un diccionari.

No fa gaires dies hem llegit un article en català, en un diari, en el qual apareix una paraula nova, inèdita: *devisses*, amb el significat de monedes d'un país estranger. *Devisses* és una paraula inexistent en català. I no ho diem només perquè no és als diccionaris sinó perquè ningú no la diu ni l'escriu. Aquesta constatació ens mena a pensar que l'autor de l'article ha tingut un dubte, ja que no ha gosat escriure *divises* (que és la paraula correcta) segurament perquè ha cregut que era un castellanisme. Si hagués consultat un diccionari hauria resolt la vacil.lació correctament i no pas empescant-se per les bones una paraula nova per a una idea que ja en té.

Potser ens diran que els escriptors contribueixen a l'enriquiment i a la modernització de l'idioma, i ens posaran molts exemples. Bé, però no d'aquesta manera, i no cal estendre's explicant per què. Potser ens diran també que en algun text antic apareix la paraula *devisa* (així, però, amb una sola essa). Sí. Per exemple al "Curial o Guelfa"; però en textos del mateix segle XV ja veiem, tantes vegades com vulgueu, *divisa*: al "Tirant lo Blanc", a "Spill o llibre de les dones", a les "Trobes en lahors de la Verge Maria", en documents... Tant sí com no, *devisa* (amb una sola essa) ja no figura als diccionaris moderns. I, d'altra banda, l'accepció que aquí ens interessa, de signe monetari, no és d'ús antic.

És curiós de constatar que, en el mateix article, surt dues vegades la paraula *nútria*, aplicada a l'animal que en català s'anomena *llúdria* o *llúdriga*. S'ha volgut fugir, doncs, d'un fals castellanisme perquè *divisa* s'escriu de la mateixa manera en castellà i, en canvi, no s'ha tingut cap mena d'escrúpol davant *nútria*; i aquí sí que s'ha comès un castellanisme flagrant. Dues errades de signe oposat que s'haurien salvat buscant al diccionari.

Cal fer servir el diccionari. És una eina no solament útil, sinó imprescindible. Per a tothom. Davant qualsevol dubte, sobretot quan ens trobem amb paraules que no són d'ús habitual en la parla de cada dia, tot i que per la seva forma puguin semblar adients al català, més val que consultem el diccionari. A la redacció de TREBALL ho fem ben sovint, tan sovint com cal, i val a dir que hem evitat moltes pífies.

A la nostra taula de redacció hi ha el popularment anomenat "Fabra", el diccionari normatiu per excel.lència. Això no vol pas dir que sigui l'únic, i prou que ens agradaria tenir una bona biblioteca lingüística, per exemple el grandiós inventari del nostre lèxic que és el "Diccionari Català-Valencià-Balear", l'Alcover-Moll; però el pressupost no dóna per a tant. (La qual cosa no exclou que alguna ànima caritativa ens vulgui afavorir. A TREBALL també admetem donatius.)

La història de Frederic Rahola i d'Espona al servei de la Generalitat de Catalunya comença el febrer del 1936, quan entra com a secretari del llavors conseller de Finances, Martí Esteve. Va ser també i accidentalment —la setmana del 18 de juliol, per incompareixença dels titulars—, secretari del president Companys. Va fer la guerra a Lleida, Terol i Amposta. L'any 42 torna de l'exili previ *pas* per la comissaria superior de policia. Va ser professor de la Universitat de Barcelona del 1955 fins al 1957, en què fundà una editorial de llibres didàctics. Després ocupà càrrecs al gremi d'editors fins arribar a ser-ne president. A principis de l'any passat, el president Tarradellas el nomena delegat a Catalunya i comença converses amb partits polítics —encara il.legals— de cara a la formació de l'*Organisme Consultiu*. Avui, té al seu càrrec la conselleria de Governació de la Generalitat Provisional de Catalunya.

Conseller de Governació de la Generalitat

Rahola: administració més que no pas governació

—¿Quines són les atribucions que la conselleria de Governació espera aconseguir del traspàs de serveis?

—Hi ha les qüestions referents a l'Estat i les qüestions referents a les Diputacions. Pel que fa a aquesta conselleria, justament quasi bé totes pertanyen a l'Estat. Hi ha la coordinació dels serveis d'administració local, que són els

"Una de les coses més importants que hi ha en un país és la vertebració administrativa"

que em semblen més importants. Després hi ha els de la cooperació, que depèn dels ajuntaments, feta en els ajuntaments per part de les diputacions. Aquests serveis són una coordinació administrativa local que evidentment té importància perquè és tot un teixit per orientar, per ajudar, per promoure activitats municipals. Aquestes són coses que s'han de demanar prioritàriament a Madrid per fer el traspàs d'aquests serveis.

Entrevistar el Conseller Rahola ens ha estat difícil, en donem fe. Segurament és la seva una de les agendes més carregades. Una taula plena de papers, carpetes...

UNA ESCOLA D'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA PER A CATALUNYA

—Fins ara, la meva feina ha estat l'organització del reglament interior del govern de la Generalitat. Després he tingut contactes amb alguns ajuntaments per preparar l'organització i reordenació, i en fi, jo crec que una reunió amb alcaldes de les diferents comarques esdevé necessària per donar les orientacions que calguin, apropiades. Però, tornant al que em preguntava abans, em sembla una faceta important demanar a Madrid l'escola d'Administració Pública de Catalunya. Catalunya ja havia tingut un Institut d'Administració Pública durant la Mancomunitat, fundat el març del 1914 i que va suspendre les seves activitats quan la dictadura de Primo de Rivera, les va reprendre l'any 32 amb la Generalitat i el van tornar a clausurar l'any 1939. L'Escola de la Mancomunitat va ser de les primeres d'Administració Pública d'Europa i va donar uns fruits excellents. Per mi, de les coses més importants que hi ha en un país és justament la vertebració administrativa i això no es pot obtenir de cap altra manera que amb uns funcionaris competents i honestos.

—Hom parla de diferents direccions generals depenents de la conselleria de Governació: Règim local, règim interior i personal i serveis públics i promoció social. ¿té pensades les línies mestres de cada vessant?

—Només em puc moure amb tres direccions generals i un secretari general. Aquesta conselleria és una de les més complexes, i necessitaria una altra direcció general per als serveis. L'escola d'administració pública i el reglament interior, els adscric ja quasi directament als meus serveis. Després hi hauria un secretari coordinador que tindria els serveis públics, edificis públics, prevenció i extinció d'incendis, vigilància de zones forestals i inspecció i vigilància d'establiments públics. Hi hauria després uns departaments generals que comprendrien: personal i funcionaris d'administració local, secretaris d'ajuntaments, interventors, etcètera. Hi hauria després una administració local: tota la coordinació i assessorament i cooperació amb els municipis. I aquí entrarien també les activitat molestes, en concordància amb la conselleria d'Ordenació del Territori. La tercera direcció general, per mi molt important, és la de promoció social, que comprèn el benestar familiar, el benestar infantil, el desenvolupament comunitari i la reinserció social del marginat. En aquest sentit s'està reconvertint el que havia sigut les seccions femenines aquestes, l'auxili social. Podem reinserir una mica aquestes organitzacions, que a un lloc o a un altre han d'anar, pel que fa a locals i el que sigui... transformar-les i posar-les en un procés modern.

PLENITUD AUTONÒMICA VOL DIR OBTENIR LES GESTIONS D'ORDRE PÚBLIC I JUSTICIA

—Sembla que actualment es dóna una bipolarització entre Governació de Madrid i Governació de la Generalitat. Jo volia preguntar-li si la conselleria de Governació de la Generalitat tindrà alguna facultat per decidir sobre els governs civils de Catalunya o no.

—Jo crec que moltes de les facultats que tenen actualment els governs civils de Catalunya han de passar a la Generalitat —això és una apreciació personal meva— i fins i tot en aquest període provisional. El que és indubtable, però, és que hi hauran de passar quan s'aconsegueixi l'Estatut. Aquesta qüestió no solament és a càrrec de les comissions mixtes que hauran de discutir les atribucions, sinó que depèn també de la Constitució i del que surti de l'Estatut. El que és evident és que, perquè nosaltres tinguem una plenitud autonòmica completa, és necessari que s'arribi, no vull dir en aquest moment, a obtenir les qüestions d'ordre públic i justícia com havíem tingut el trentados.

—En aquest sentit, ¿es pot afirmar que avui la seva cartera és més d'Administració Local que de Governació?

—Crec que és exacte. De tota manera, això comprèn un espectre molt ampli d'ordenació administrativa del país. Hi ha un altre aspecte molt important, que es pot juxtaposar a aquest, que és l'ordenació territorial de Catalunya. Partint del que va ser la divisió territorial de la Generalitat del trenta-dos, s'han de recollir els nous canvis demogràfics, els nous canvis que han suposat les noves vies de comunicació, i llavors caldrà fer unes comarques o vegueries d'acord amb les actuals circumstàncies geo-econòmiques del país.

"És necessari que s'arribi a obtenir les qüestions d'ordre públic i de justícia" (Fotos Jordi Morera)

ORDRE PÚBLIC DEMOCRÀTIC

—En aquests moments, el tema de l'ordre públic preocupa. La posició del senyor Martín Villa va quedar clara en la roda de premsa oferta per televisió el passat dia 31. D'altra banda, per les mateixes dates va haver-hi una reunió entre caps de partits polítics catalans amb el governador civil de Barcelona i el cap superior de policia. ¿Significa això, Sr. Conseller, que la política d'ordre públic a Catalunya es fa d'esquena a la conselleria de Governació de la Generalitat?

—Aquesta Generalitat provisional no contempla, en el pacte que es va fer entre Tarradellas i Suàrez, ni l'ordre públic ni la justícia. Aquests apartats, que no van arribar a entrar dintre del protocol, no-

"Estic netament al servei del país"

"Moltes facultats dels governs civils han de passar a la Generalitat"

més es podran aconseguir quan això es discuteixi a les Corts.

—Penso que seria important conèixer quin és el concepte que té de l'ordre públic el conseller de Governació de la Generalitat.

—Jo entenc un sistema de tipus modern, democràtic, amb unes normes perquè la llei s'apliqui amb imparcialitat i igualtat per a tothom.

ESTIC AL SERVEI DEL PAÍS

—Quan vostè va ser nomenat delegat del president a Catalunya, aviat farà un any, el vaig entrevistar i recordo que em va manifestar que era políticament independent però que tenia simpaties per molts partits. En aquest sentit, ¿segueix igual que abans?

—Continuo independent. Estic netament al servei del país. Si hi haguessin unes eleccions i jo hi hagués d'intervenir des d'un punt de vista administratiu, ho faré amb el màxim rigor de justícia i equitat per a tothom.

—En aquella mateixa entrevista que aleshores li vaig fer, per al setmanari ARREU, vostè va donar un no rotund a la pregunta sobre si un dia exerciria la seva tasca des d'un despatx de la plaça de Sant Jaume. I ja ho veu, un any després, l'estic entrevistant justament a la plaça de Sant Jaume. ¿Què ha canviat en aquest any, senyor Rahola?

—Evidentement, la vida porta sorpreses i potser aquí podria dir aquella frase del Romanones, i puntualitzo que no és qua en aquell moment ho pensés: "això...*jamás*" i "¿Com vol dir, *jamás?*." "Home —digué— serveix per quaranta-vuit hores, políticament parlant."

—Després de la nostra petita anècdota, el conseller Rahola conclou:

—Tant en els consellers, com en el Consell, com en els organismes amb els quals he tingut contacte he trobat una col.laboració total i amb ganes d'ajudar la Generalitat.

GENERALITAT DEL 32: ANAR PERDENT. GENERALITAT DEL 78: ANAR GUANYANT

—Si m'hagués de dir, en menys de deu ratlles, quines són les diferències entre aquesta Generalitat i la del trenta-dos, que vostè també va conèixer, que me'n diria, senyor conseller?

—Que la situació està molt invertida; per tant, la posició nostra és també diferent. A la Generalitat del trenta-dos es va produir un fet molt important i és que Macià i Companys van fer una ruptura i van aconseguir llavors fer-se amb la Generalitat. Aleshores van venir uns senyors de Madrid, és a dir, uns ministres, i van pactar per retornar els serveis a l'Estat. Actualment s'ha invertit la cosa. No vull dir el que potser m'han interpretat malament els diaris sobre una explicació que vaig fer al dinar de periodistes del Ritz. El que vull dir és que actualment costa més començar amb el pacte i nosaltres hem d'anar negociant cada pas. No és el mateix tenir-ho i que t'ho vagin traient que no pas a l'inrevés, anar demanant. La situació és molt diferent.

—El que vostè vol dir, si no l'he entès malament, és que abans ho teníem gairebé tot i ho vam anar perdent i ara no teníem res i anem a guanyar-ho.

—Exacte, ara anem guanyant, anem esgarrapant, i això és el que ha començat; primer, perquè hi ha aquest ambient favorable a la Generalitat, fins i tot per part de l'administració central de l'Estat, que llavors potser no hi era tant, era més hostil. D'altra banda, ara hi ha consciència que això costa, que és un procés una mica llarg i el país està disposat a ajudar potser sense el nerviosisme que hi havia hagut llavors.

Deixem el conseller Rahola entre els seus papers i la seva activitat multifacètica: conseller, cap de serveis, elaborant l'estructura interna de la Generalitat... I comentem el tema dels sous que recentment s'han fet públics. El sou d'un conseller, li diem, està ben per sota del d'alts càrrecs de l'administració central. Frederic Rahola ens diu que el pressupost de la Generalitat és molt esquifit i que cal començar amb austeritat: en aquesta casa —diu— hi ha gent que cobra molt més que nosaltres.

ANTONI BATISTA